

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' - Ἀριθ. Φύλλου 774

ΙΟΥΛΙΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Περὶ ἀκρίτου Ζηλωτισμοῦ

Ἡ ἐφημερίς «Ὁρθόδοξος Τύπος» Ἀθηνῶν, παρέθεσεν τρία ἄρθρα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας κ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου.

Ὁ ὡς ἄνω Ἀρχιμανδρίτης προκληθεὶς ἀπὸ δημοσίευμα ἀγιορειτικοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπέκρινεν τὴν παρουσίαν καὶ συμπροσευχὴν κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν τοῦ Πάπα Παύλου ΣΤ' εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις παρασυναγωγὴν τῶν Λατίνων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας κ.κ. Σεραφεῖμ, ἐπικρίνων τοὺς Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιμανδρίτας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἵτινες ἐδέχθησαν τοῦτο ἀδιαμαρτυρητῶς καὶ δὲν διέκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς Λατινόφρονος σύμφωνα μὲ τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας.

Ὁ κ. Ἐπιφάνιος, εἶναι ὄχι ἀπλῶς γνώστης τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ καὶ «κανονολόγος» καὶ ἔπρεπεν ὄντως νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ διακόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ σύμφωνα μὲ τὸν ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου. Σωρεῖα ἑτέρων Ἱερῶν Κανό-

νων καταδικάζοντα τὴν συμπροσευχὴν καὶ τὴν εἴσοδον εἰς παρασυναγωγὰς αἰρετικῶν διὰ νὰ προσευχηθοῦν.

Δυστυχῶς ὁ π. Ἐπιφάνιος παρὰ τὴν διαθέτουσαν φήμην ὡς καλοῦ, μορφωμένου καὶ ἠθικοῦ κληρικοῦ ὄχι μόνον ἐσιώπησεν εἰς τὴν ἐγκληματικὴν προδοσίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ ἐσπευσε νὰ δικαιολογήσῃ ταύτην καὶ νὰ ἐπιτεθῇ μετὰ δριμύτητος καὶ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας προχωρήσας καὶ εἰς τὸ θέμα τῶν Μυστηρίων, εἰπὼν αὐτὰ ἄκυρα, βλασφημήσας εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Εἰς τὰ δύο πρῶτα ἄρθρα τοῦ ὁ π. Ἐπιφάνιος πειράται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι παλαιοημερολογίτες καὶ νεοημερολογίτες «σὲ ἓνα καζάνι βράζομεν» ἐπειδὴ ὡς γράφει, Ἱερεῖς τινὲς τῶν παλαιοημερολογητῶν δίδουν τὰ μυστήρια εἰς τοὺς νεοημερολογίτας.

Δυστυχῶς ἀγνοεῖ τὰς διακηρύξεις μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1924 τῶν Παλαιοημερολογητῶν τῶν παραμεινάντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν γνησίων τέ-

κνωγ, την τοιαύτην τοῦ 1935, ὅτε τὴν διαποιμνάνουσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλαβον Ἐπίσκοποι καὶ τὴν ἐσχάτως ἐγκύκλιον τοῦ 1974 δι' ἧς ἐντέλλονται, ὅπως μὴ ἐξυπηρετοῦν μυστηριακῶς οἱ ἐφημέριοι τοὺς νεοημερολογίτας Οἰκουμενιστάς, ἐπιστρέφοντας τοὺτους χρίουν διὰ τοῦ Ἁγίου Μύρου.

Παραβάσεις τοιαύτας ἱερῶν οὐδόλως ἐγκρίνει ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ τιμωρεῖ τοὺς παραβάτας.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, ἀλλὰ διὰ σοφιστικῶν θέλει νὰ ἐξουθενώσῃ καὶ ταπεινώσῃ τὴν γνησίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀναγάγῃ ὡς ἔκκλησίαν τὸν νεοημερολογιτικὸν Οἰκουμενισμόν, τὸ θηρίον τοῦτο τῆς ἀποκαλύψεως, τὸ ὁποῖον ἤνοιξε τὸ στόμα του νὰ καταπῇ ψυχὰς ἀκόμη καὶ τοὺς «ἐκλεκτοὺς» ἐὰν δὲν προφυλαχθοῦν.

Ἀναμοχλεύει πόθη καὶ ἀδυναμίες ἀνθρώπινες ἀγνοῶν ἠθελημένως ποία ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις καὶ πὼς κανεὶς δύναται νὰ μένῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Παραθεωρεῖ τὰς πανορθόδοξους Συνόδους, αἵτινες κατεδίκασαν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἐορτολογίου, ὑπερασπίζων τὸν οἰκουμενισμόν καὶ φθεγγόμενος, ὅτι καὶ πρό τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δὲν συνεώρταζον οἱ Χριστιανοὶ οὔτε τὸ Ἅγιον Πάσχα ὁμοῦ καὶ δὲν εἶναι δόγμα πίστεως ἡ ἐνότης καὶ ὁ συνεορτασμός τῶν ὀρθοδόξων.

Πάντα ταῦτα συνιστοῦν ἀσέβειαν καὶ ὀρθολογισμόν καὶ δύναται νὰ ὀνομασθοῦν αἰρετικὰ καὶ δοξασία.

Μήπως ὁ πρ. ἱερώνυμος δὲν εἰλόωσε τὰ τέμπλα ἀπὸ τοὺς ναοὺς μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι δὲν ὑπῆρχον τοιαῦτα εἰς τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν; Δυνάμεθα νὰ καταργήσωμεν τὸ τέμπλον; Δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἀπὸ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε καὶ δὲν ἐλέγετο τὸ τοιοῦτον πρό τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου; Ἄς ἀφήσωμεν τὰ ἕτερα παραδείγματα. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ τροποποιήσωμεν πλείστας λειτουργικὰς παραδόσεις καὶ τυπικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑμνολογίας ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν; Δυνάμεθα νὰ θεοπίσωμεν τὸν ἐγγαμὸν βίον τῶν Ἐπισκόπων σήμερον ἐπειδὴ ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν αἰῶνας ὑπῆρχον ἐγγαμοὶ Ἐπίσκοποι καὶ τοῦτο δὲν ἦτο κολάσιμον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅπως εἶναι σήμερον;

Πόσον σκοτίζει ἡ υπερηφάνεια τοὺς φουσκωμένους καὶ μορφωμένους ἀνθρώπους. Ἐὰν ἦτον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου ἀσφαλῶς ὁ π. Ἐπφάνιος θὰ ἀκολουθοῦσε τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ ὄχι τὸν Ταπεινὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν τὴν πηγὴν τῆς ἀληθείας.

Θέλει θεοβαίως νὰ φαίνεται πὼς ἔχει ἀντιθέσεις μὲ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ οἱ ἀντιθέσεις του νὰ εἶναι τοιαῦται ὥστε καὶ τὴν θέσιν του καὶ τὴν τιμὴν του νὰ μὴ ἀπωλέσῃ καὶ

τοὺς συντηρητικοὺς νὰ ἔχῃ μὲ τὸ μέρος του. Οὕτω δουλεῖ δι' αἰνῶν Κυρίως. Ὡς «κανονολόγος» ἐξάγει συμπεράσματα σύμφωνα μὲ τὴν ἀρέσκειάν του καὶ ὄχι βάσει τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

Ἐπειδὴ λέγει ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ δὲν ἐπικοινωνοῦν οἱ παλαιοημερολογίται μὲ τὰ «ἐπίσημα» πατριαρχεῖα, ἐπομένως δὲν ἔχουν «μυστήρια». Πρέπει νὰ κοινωνοῦν μὲ οἰκουμενιστάς νεοημερολογίτας, λατινόφρονες, Μασσώνους καὶ λοιπὸν ἐσὸν αἰρετικῶν, νὰ συμμετέχουν εἰς τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», διὰ νὰ εἶναι ἐγκυρα τὰ «Μυστήρια».

Ἡ Ὀρθόδοξος πίστις καὶ Διδασκαλία π. Ἐπιφάνε λέγει καθαρά ὅτι: «Ἡ χάρις τῶν Μυστηρίων ἐνεργεῖται ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς ἐκείνους οἵτινες εἶναι κατὰ πάντα ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ».

Ἄνευ ἀκραιφνοῦς Ὀρθοδοξίας καὶ καθαρᾶς ὁμολογίας δὲν ὑπάρχει Χάρις καὶ διὰ ταῦτα ἐντέλλονται οἱ Ἱ. Κανόνες καὶ πρὶν Συνοδικῆς διαγνώμης νὰ χωριζόμεθα.

Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἐορτολογίου ἔχει καταδικασθεῖ ἀπὸ τρεῖς Πανορθόδοξους Συνόδους, τὰς ὁποίας σεῖς καταφρονεῖτε καὶ πολλοὶ ἀπὸ σᾶς ἠθελημένως τὰς ἀρνεῖσθε ὡς ἀνυπάρχτους. Εἰς τὴν δισατροφὴν ἐφθάσατε νὰ ἀθετεῖτε ἱστορικὰς πηγὰς καὶ ἐγγράφα «ντοκουμέντα». Ὅπως συκοφαντήθηκε ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας καὶ ἐπληρώθησαν οἱ Στρατιῶται νὰ εἰποῦν «ἡμῶν κοιμωμένων ὁ νεκρὸς ἐσπλήθη». Τοιαύτην δισατροφὴν ἐπάθατε. Ὁ δὲ Οἰκουμενισμὸς τὸ συνθύλευμα αὐτὸ τῶν αἱρέσεων, τὸ Σατανόμορφον τέρας ποῦ κρατᾷ δέσμιον τὰ ἐπίσημα πατριαρχεῖα Σας, ἔχει ὑπὸ τὴν στέγην του πᾶσαν αἵρεσιν καὶ κακοδοξίαν, ἔχει ἤδη καταδικασθεῖ ἀπὸ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ θρησκευομένου λαοῦ.

Ὅχι λοιπὸν, ὅστις δὲν κοινωνεῖ μὲ τὰ ἐπίσημα πατριαρχεῖα δὲν ἔχει ἐγκυρα Μυστήρια, ἀλλὰ ὅστις δὲν ἐπικοινωνεῖ, ἔχει ἐγκυρα Μυστήρια. Λυπούμεθα ποῦ παρσάυρετε καὶ ἐξαπατᾶτε τὸν λαὸν μὲ ψευδεῖς καὶ παιδαριώδεις σοφιστείας, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀγνοίαν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα. Σεῖς δὲν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐμποδίζετε.

Ἐπίσης γράφετε, ὅτι ἡμεῖς ἐμποδίζομεν τὸν «ἀγῶνα» σας κατὰ τῆς ἐνώσεως μὲ τὸν Πάπα. Δὲν ἐμποδίζομεν ἡμεῖς τὸν ἀγῶνα Σας, ἀλλὰ ἴσως ἐξ ἡμῶν καθυστέρησεν ἡ πλήρης καὶ τυπικὴ ἐνωσις σας μὲ τὸν Πάπα.

Οἱ πᾶτρυνές σας διὰ τὴν ἐνωθῶν μὲ τὸν Πάπα ὡς πρῶτον βῆμα ἐξέλεξαν τὸ νέον ἐορτολόγιον (παπικόν), τὸ ὁποῖον ὅλοι σεῖς οἱ «ἀγωνισταί» τὸ ἀκολουθεῖτε ἀγαλλομένω ποδὶ καὶ ὁδομαρτυρήτως. Ἐὰν δὲν ἐδέχεσθον τὴν πρώτην παράθεσιν τὴν ὁποίαν ἔχετε σεῖς ἐκμνησθῆτε καὶ μάλιστα τὴν θεωρεῖτε ἐπιβεβλημένην δὲν θὰ ἐτολμοῦσαν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

‘Ο ‘Αφανισμός του Μάγου

Ιστορικόν απόσπασμα

Ευρίσκετο δὲ εἰς τὴν Πάτμον ἓνας Μάγος, Κύνωψ ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος διέμενεν εἰς ἔρημον τόπον, μαζί με τὰ ἀκάθαρτα δαιμόνια.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ ψευδωνύμου Θεοῦ Ἀπόλλωνος ἐπρόστρεξαν εἰς τὸν Κύνωψ, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ κινηθῇ ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, διότι πολλὰς ζημίας προεκάλει εἰς τὸν ψευτο-Θεὸν τῶν.

Ἀπέστειλε λοιπὸν ὁ Κύνωψ ἓναν ἄρχοντα τῶν δαιμονίων, ἵνα κακοποιήσῃ τὸν Ἅγιον πλὴν γνωρίσας τοῦτο ὁ θεὸς Ἀπόστολος ἔδωσε διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὸν δαίμονα ὥστε ἡνάγκα-σεν τοῦτον νὰ εἰπῇ τὰ πάντα περὶ τοῦ Κύνωψ.

Προσέταξε δὲ ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἵνα χαθῇ

ἐνωσιν οἱ ἐπίδοχοι μεταρρυθμισαί. Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται. Δυστυχῶς πείθεσθε εἰς τοὺς ἐκάστοτε ψιθύρους τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, οἵτινες ἐντέχνως σὰς φωνάζουν, «ὄχι ἐνωσιν», «ὄχι μετὸν Πάπα». Ἀλλὰ ταυτοχρόνως σὰς χύνουν καὶ τὸ δηλητήριον ὄχι μετὰ τοὺς τοὺς στενοκεφάλους παλαιοημερολογίτας, οἵτινες εἶναι ἀγράμματοι, ἄδαεις, ἐγωῖσταί, καὶ ἀδίκως χωρίζονται καὶ διαμαρτύρονται διὰ μηδαιμνὰ πράγματα. Αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ἔδρουν τί πράττουν ἐν προκειμένῳ. Οὕτω ἡ παράβασις τοῦ παπικοῦ ἐορτολογίου ἐγένετο νόμος καὶ ἐπαναπαύεσθε ἐπικρίνοντας τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις.

Δὲν σὰς συγκινεῖ ἂν ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ἡγίασαν μετὰ τὸ ἐορτολογίον τοῦτο (τὸ παλαιόν), οὔτε τὰ ἀναθέματά τους φοβεῖσθε; Οὕτω κατεστάθητε πλέον αἰρετικοὶ οἰκουμενισταὶ καὶ διὰ νὰ συγκρατήσετε τὸ ταλαίπωρον ποίμνιόν σας ἐρεύγεσθε περὶ ἀκύρων Μυστηρίων τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ φθάνετε εἰς πράξεις ἀναχειροτονίας, καταπατοῦντες τοὺς Ἱερὰς Κανόνας, γινόμενοι αἵτιοι καθαιρέσεως σύμφωνα μετὰ τοὺς Ἱερὰς Κανόνας.

Καλὸν εἶναι ὡς γνώστης τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν δογμάτων καὶ παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀφήσετε ἐλεύθερον τὴν συνείδησιν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ μιμηθεῖτε τὸν Θεόλεκτον Σύλλογον τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων, κατὰ πάσης αἰρέσεως, καὶ οὐχὶ νὰ θεομαχεῖτε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Μὴ ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ ἄτομα. Ἀπὸ ἀτομικὰ πάθη καὶ σφάλματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν καθαρὰν τῆς πίστεως ὁμολογίαν, ὡς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως.

εἰς τὴν ἔρημον ὁ φοβερός οὗτος δαίμων καὶ ἐχάθη.

Ὁ δὲ Κύνωψ ἐξαπέστειλε καὶ δεῦτερον δαίμονα, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ συντροφίαν ἕτερον δαίμονα, ἀλλὰ ὁ πρῶτος δαίμων δεσμευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου ἐχάθη καὶ ὁ δεῦτερος δαίμων μακρόθεν στέκων διέφυγε καὶ ἐπληροφόρησεν τὸν Κύνωψ περὶ ὧν.

Θυμηθεῖς, ὅθεν ὁ Κύνωψ, ἐπῆρε ὁμοῦ ὅλα τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων τοῦ καὶ ἐσπάθη εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἐδίδασκεν ὁ Ἰωάννης καὶ προκαλέσας τὸν Ἅγιον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, προέτεινε νὰ ποιήσῃ θαύματα μεγάλα ἵνα ἀποδείξῃ τὸν Θεὸν Ἀπόστολον ψεύστην.

Ταῦτα εἰπὼν ἠρώτησεν ἓναν νεανίαν «... ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου...» λέγει δὲ ὁ νέος, πὼς χρόνους πολλοὺς εἶναι θαλασσοπνιγμένος.

Ἐξάπλωσε δὲ ὁ Κύνωψ τὰς χεῖρας καὶ ἀπὸ τὸν κτύπον αὐτὸν ἐγένετο κρότος μέγας εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ ὁ Κύνωψ ἐγένετο ἄφαντος.

Αἶφνης δὲ ἀνέβη ὁ Κύνωψ ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἔχων ἓναν δαίμονα μετ’ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος κατὰ φαντασίαν ἐσχημάτιζε τὸ πρόσωπον τοῦ θαλασσοπνιγμένου.

Καὶ πάλιν προκαλέσας ἄλλον ἄνθρωπον τὸν ἠρώτησεν, «... ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου...», ὁ δὲ εἶπεν, εἶχον υἱὸν πλὴν ἀπὸ πολλὰ ἔτη ἐφόνευσαν αὐτόν.

Εὐθὺς διὰ κραυγῶν ἐπρόσταζεν ὁ Κύνωψ νὰ παραισταθῇ ὁ φονευθεὶς υἱὸς καὶ ὁ φονεύσας αὐτόν.

Τότε δύο δαιμόνια παρεστάθησαν ἔχοντα κατὰ φαντασίαν ἀναστήθῃ, ὥστε πάντες ἐξέστησαν προσκυνοῦντες τὸν Κύνωψ ὡς Θεόν.

Ὅτε δὲ ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἰνα διαλύσῃ τὰς ἀπάτας καὶ τὰς πονηρίας τοῦ Κύνωψ, τὰ πλήθη ἐπέπεσαν κατ’ αὐτοῦ βιαίως καὶ διεσπάραξαν αὐτόν ἕως ἐθεώρησαν τοῦτον νεκρὸν καὶ ἀναχρήσαντες ἀπῆλθον.

Πλὴν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος Ἰωάννης ἐπέζησεν καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου διδάσκων τὸν λαὸν τῆς νήσου Πάτμου.

Πορευθεὶς εἶπα ὁ Κύνωψ εὗρε τὸν Ἅγιον καὶ λέγει εἰς αὐτόν, «... ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν Αἰγιαλὸν καὶ ἐκεῖ θέλω σοῦ προξενήσῃ μεγαλύναν ἐντροπὴν καὶ καταδικήν...» Ὅθεν πορευθέντες ἀμφότεροι πρὸς τὸν αἰγιαλὸν ἠκολούθουν αὐτοὺς πλήθη καὶ ὄχλοι πολλοί.

Καὶ πάλιν κτυπήσας τὰς χεῖρας ὁ Κύνωψ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ ὄχλου καὶ τὰ πλήθη

Ο ΟΡΙΖΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣΕ

Σκοτεινό, και άβέβαιο είναι στις ημέρες μας τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δὲν τὸ φωτίζει ὁ ἥλιος τῆς καλωσύνης, δὲν τὸ ξεκαθαρίζει ἡ ἀγνότης τῆς ψυχῆς καὶ δὲν τὸ ζεσταίνει ἡ θερμὴ τῆς καρδιάς. Ὁ ἀνθρώπος σήμερον δοκιμάζει ἱλιγγο μπροστά στήν δύναμι πού ἀπέκτησε καὶ τρομάζει ὅταν βλέπῃ ὅτι γίνεται ὁ τροχὸς μιᾶς μηχανῆς πού ὁ ἴδιος ἀσυλλόγιστα κατασκεύασε καὶ πού, πολὺ πιθανόν, δὲν θὰ μπορέσῃ μιὰ μέρα νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ ὁλότελα.

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ τεχνολογικὴ πρόοδος πλουταίνει τίς ἀνάσεις τοῦ σώματος, ἀλλὰ μικραίνει καὶ μωραίνει τὴν ψυχὴν μας. Μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου, βρισκόμαστε ἀπὸ ἀνάγκη μαζί καὶ μόνοι ἀπὸ ἐγώισμό. Τὸ νὰ ζῆς μόνος ἀνάμεσα στὶς φροντίδες καὶ στὶς δυσκολίες ἐοῦ γιὰ νὰ γίνῃς αὐτάρκης οικονομικῶς, εἶναι ἡ μεγαλύτερη κατὰπτωσις, γιατί ἡ ἀπατηλὴ αὐτὴ αὐτάρχεια κλείνει ἐρμητικὰ τὴν πόρτα στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, στὴν ἀγάπη πού εἶναι παραίτησις ἀπὸ κάθε ἴχνος ἐγώισμοῦ μας. Κανένας μας δὲν σκέπτεται, δὲν συμπονᾷ, δὲν συμμετέχει πραγματικὰ καὶ οὐσιαστικὰ στὸ ἐσωτερικὸ δράμα τοῦ ἄλλου, ἐνῶ ξέρουμε καλὰ ὅτι τὸ δίχτυ τοῦ πόνου μᾶς τυλίγει ὅλους ἀνελέητα. Τὸ πλη-

σίασμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἀνθρώπον γίνεται ἀπὸ κοσμικὴ συνήθεια καὶ ὑποκρισία, ἀπὸ ὑπουλότητα καὶ πολὺ σπάνια ἀπὸ ἀληθινὴ στοργὴ καὶ συμπόνοια. «Ἐρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύματι προβάτων, ἑσῶθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες» (Ματθ. 7, 15). Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κατάστασις τῆς ὑλικῆς τῆς οικονομικῆς αὐταρκείας, ἐκτρέφει ἓνα ὑπερτροφικὸ ἐγώ, πού διαμορφώνεται μὲ τὸν χρόνο σὲ ἓνα ἀπάνθρωπο ψυχρὸ τέρας, πού προσπαθεῖ νὰ καλυφθῇ φορώντας τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας, πού δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ καλὴ ἀνατροφή, αὐτὴ ἡ συμβατικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ φέρνει τὴν αὐτοκαταστροφή.

Γι' αὐτὸ τὰ νεκροταφεῖα τοῦ κόσμου εἶναι διάσπαρτα ἀπὸ κρανία σοφῶν, ἐνῶ τὰ λείψανα τῶν ΑΓΙΩΝ σπανίζουν «τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθῆναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα» (Ματθ. 6, 28). Ἡ ἀγχώδης καὶ πυρετικὴ ἐποχὴ μας συνθλίβει τὴν ἠθικὴν προσωπικότητα, ἀνάμεσα στὴν σύγχυσι τῶν ποικίλων συμφερόντων καὶ στὴν διασταύρωσι τῶν ὑλικῶν ἐπιδιώξεων, «Ἐτερος δ' ἑτερον ἡ λοχῶν ἀναιρεῖ ἢ νοθεύων ὁδυνᾷ» (Σοφ. Σολομ. 14, 24). Μέσα στὴν πολυμέρεια τῶν σημερινῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς πού δημιουργήσαμε, χάνεται ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῆς υπάρξεώς μας καὶ μόνοι μας κατασκευάζουμε τὴν ἐσωτερικὴν μας κόλασι. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς πολλὰ καὶ ποικίλα προσφέρει γιὰ τὸ σαρκίον μας καὶ ἀπολύτως τίποτα γιὰ τὴν ψυχὴν μας. Ἐκερδίσαμε τὴν τεχνικὴν ἀνεσι κι ἐχάσαμε τὴν ψυχικὴν χαρὰ, τὴν χαρὰ «ἐν πνεύματι» (Παῦλος Ρωμ. ΙΔ' 17), γύρω μας ἡ ἀνεσις κι ἡ ἀφθονία καὶ μέσα μας ἡ ἀμφιβολία κι ἡ στέρησις. Ἡ ἀνεσις ἀποκτᾶται, ἐνῶ ἡ χαρὰ κατακτᾶται.

Ἀνεβήκαμε στὸ φεγγάρι γιὰ νὰ μελετήσουμε τὴν σύνθεσι τῆς ὕλης του, καὶ δὲν κατεβήκαμε στὸν ἐαυτὸ μας, μέσα μας, γιὰ νὰ ζεστάνουμε τὴν πέτρινη καρδιά μας πού εἶναι σκληρότερη ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ πετρώματα τοῦ φεγγαριοῦ. «Καὶ δώσω αὐτοῖς καρδίαν σαρκίνην» (Ἰερ. 11, 19).

«Παραστήσατε γάρ, φησί, τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν».

(Ρωμ. ΙΒ')

τοῦ λαοῦ, ἐνῶ ἠκούγοντο μαγικοὶ κρότοι καὶ τάρχαος ἐνέσκηπτε.

Εὐθὺς δὲ ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ γονυπετὴς παρεκάλει τὸν Κύριον τῆς Δόξης νὰ μὴν φανῇ ἐκ νέου ζωντανὸς ὁ Κύνωψ, ἵνα μὴ πλανᾷ τὸν κόσμον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας.

Ὡς ὅτου ἐτελείωσε προσευχόμενος ὁ Ἅγιος ἥχος μεγάλος ἐγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἀνεστράφη ἀπὸ βυθοῦ εἰς τὸ σημεῖον ἐνθα ἐβυθίσθη ὁ Κύνωψ καὶ ἐχάθη εἰς τὰ βάθη καὶ τὰ πέρατα τοῦ πελάγους.

Ὁ δὲ πολυπληθὴς λαὸς τρεῖς ἡμέρας ἀνέμενε τοῦτον καὶ τρεῖς νύκτας, ἀνευ ὕδατος καὶ τροφῆς καὶ ἐκ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου ἐκείντο ἐξουθενωμένοι, ἕως ὅτου καὶ τρία παιδία ἀπέθανον τῆς κακουχίας.

Ὅθεν ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ εὐσπλαχνισθεὶς τὰ πλήθη, τὰ μὲν παιδία δι' ἰκεσιῶν πρὸς τὸν Κύριον ἀνέστησε, τοὺτους δὲ ἤρχισεν διδάσκων τὴν Ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἤκουον εὐμένως.

Ὡστε κατέπεισεν αὐτοὺς νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ βαπτισθῶν.

Πάντως δὲ ἐνθυμοῦντο τὸν ἄθλιον Κύνωψα ὅτι κατεποντίσθη ὡς ὁ πάλαι Φαραὼ εἰς τὴν θάλασσαν.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΟΛΙΓΗ ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΜΑΣ

Τό εύκολώτερον καί τό πλέον άδάπανον όσον καί εύτελέσ έργον είναι κατά την εποχήν αύτήν, ή άνεύθυνος καί άναιδής καί άηδιστάτη λασπολογία, κατά καιρούς καί κατά διάφορων προσώπων έπιτελούντων, έν τη κοινωνία έν έργον, μία άποστολήν, έν ύπουργήμα.

Καί έξ όλων των κοπιώντων έν τη κοινωνία, οί έργάται της Έκκλησίας δέχονται, είτε κληρικοί είναι αύτοί παντός βαθμού, είτε λαϊκοί εργαζόμενοι έν Αύτή, τά περισσότερα βέλη καί την περισσότεράν λασπολογίαν.

Καί τό τραγικόν της καταστάσεως ταύτης είναι ότι, αύτοί οίτινες λασπολογοῦν καί άβυσσολέως έπιτίθενται, δέν είναι ούτε οί εμφανείς έχθροί της Έκκλησίας, ούτε οί άθεοί άρνηταί, αλλά «έχθροί ήμών, οί οικειακοί ήμών».

Είς αύτήν την κατηγορίαν άνήκουν αύτοί, παρά των όποίων έλαβον την άφορμήν διά νά γράψουν καί οί συντάξαντες τό άρθρον «Σημεία των καιρών», ένω διαλαμβάνεται ή παράγραφος: «Τό πραξικόπημα των "Καλλιστικών" είναι μυριάκις χειρότερον έναντι της κακής διοικήσεως καί της "ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΟΣ" προσώπων τινών είς τό περιβάλλον του κ. Αύξεντίου!!!»

ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΣ! ό,τι πλέον φθηνό καί πρόχειρον από την φρασεολογίαν του άνθρώπου, διά νά έκτοξευθή μέ έκδικητικήν μανίαν. Μία άηδιστική λέξις πρόχειρος είς τά κίτρινα έκ κακής χείλη ύστεροβούλων άνθρώπων προκειμένου νά σπιλώσουν την ύπόληψιν καί την τιμήν συνανθρώπων των καί μάλιστα πολλάκις ανθρώπων τους όποίους ούδέποτε συναναστράφησαν, ούδέποτε έγνώρισαν, ούδέποτε συνεπερεύθησαν είς τινα ύπηρεσίαν ή διακονίαν.

Αύτή ή λέξις έκτοξεύεται μέ έκδικητικήν μανίαν άνευ ούδενός έλέγχου καί άνευ ούδεμίας συνεπείας έναντι ανθρώπων οίτινες μισοῦνται λόγω ύπεροχής πολλάκις.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος ήμών κ.κ. Αύξέντιος, ύπερπερισσώς, κατά καιρούς είς πρώτην δυσαρέσκειαν άνευθύνων καί ξένων πρός την Έκκλησίαν πολλάκις προσώπων, έδέχθη την άνήθικον έν εύρυτέρα έννοία, έπίθεσιν ήθικολογίας δι' έαυτόν καί τους περί Αυτόν!!!

Καί έρωτάται, πός υγιώς σκεπτόμενος καί νουνεχής άνθρώπος: Αύτοί οί κύριοι έπικριταί ποῦ άλλου στηρίζονται; εί μή μόνον είς τό άνήθικον δόγμα παλαιοῦ τινός ξένου διπλωμάτου λέγοντος: «Συκοφαντείτε, συκοφαντείτε, έν τέλει κάτι άπομένει»...

Οὔτω πως καί είς την προκειμένην περίπτωσιν, ή άποθέωσις της θρασύτητος καί ή κατα-

είωσις της έμπαθείας καί ή άπευδής μαρτυρία της ψυχικής κατωτερότητος, συνεργάζονται άρμονικώτατα διά νά δώσουν μέ πλατειά ύπογραφή τό πιστοποιητικόν της... άνηθικότητος είς πρόσωπα, πολλάκις, τά όποια οὔδε κατ' όψιν γνωρίζουν, οὔδε καλοπίστως ήθέλησαν νά πληροφορηθῶν ποίος ΠΕΡΓΑΜΗΝΑΣ τιμωτάτης καί ψυχασώτειρας προσφοράς έχουν καί εργασίας έν τη Έκκλησία καί έν τη Πατρίδι ήμών.

Οί άβασανίστως ύπογραμμίσαντες καί έντός εισαγωγικών τοποθετήσαντες την λέξιν διά νά μή χάση την... άξίαν της(;) την λέξιν «ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΟΣ», του περιβάλλοντος του ΜΟΝΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΣΥΝΕΧΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ της μαρτυρικής καί άγιωτάτης Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. Έλλάδος κ. κ. Αύξεντίου, πρέπει νά γνωρίζουν ότι «ήμαρτον» καί περιέπεσαν είς οικτροτάτην πλάνην προβαίνοντες είς τοιοῦτον χαρακτηρισμόν άβασανίστως.

Διότι δυνάμεθα πλέον νά τονίσωμεν πρός τους κ.κ. Συντάκτας των «Σημείων των Καιρών» ότι καιρός έστίν νά ασχοληθώμεν μέ αύτους οί όποιοι τους ένέπνευσαν την λέξιν ταύτην! Δέν είναι δυνατόν πάντοτε νά είναι χρυσός ή σιγή έναντι μιάς συστηματικής πολεμικής «προβοκάτοιας», επί τῷ σκοπῷ του άνοικτήμονος άφανισμού καί σπιλώσεως προσώπων μισουμένων έκ λόγων χαμηλής ιδιοτελείας καί εύτελών έπιδιώξεων.

Άρκετά άχρι τουδε ήνέχθημεν την... άνήθικον ήθικολογίαν των ψιθυριστών, οίτινες κατά καιρούς μέ την άνέντιμον λασπολογίαν των προσεπάθησαν νά πείσουν τόν εύσεβή λαόν διά την «καθαρότητα» των έπιδιώξεων της μίτρας καί της πατερίτσας την όποιάν διακαῶς κατά ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΝ ΕΚΛΙΠΑΡΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΕΠΕΔΙΩΚΟΝ, ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΗΓΟΡΙΑΝ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ... Συντόμως όμως, περί όλων αύτων θά όμιλήσῃ έπικειμένη έκδοσις μέ τόν τίτλον «τό Καπάντημα» καί τότε θά πληροφορηθῇ ό εύσεβής Έλληνικός Λαός ποίοι οί ήθικοί καί ποίοι οί πραγματικοί άνήθικοι έν τη στενή καί έν τη εύτυρέα έννοία.

Άλλά μία συγκεκριμένη έρώτησις: Ποίο τό «άνήθικον» περιβάλλον τό όποιον κατά καιρούς ύπαινίσσονται οί διάφοροι τιμηταί της ήθικης των άλλων; Αύτοί οί διάφοροι «γενναίοι» της άωνυμοκατηγορίας, οί κακόψυχοι Φαρισαίοι, οίτινες είς τά χέρια των θέλουν νά κρατοῦν τό έκκλησιαστικόν ήθος χωρίς νά μάς λέγουν ποίος

περγαμηνάς έχουν να αντιπαρατάξουν εις τὸ πεδῖον τῆς μάχης τῶν ἐναντι τῶν συκοφαντουμένων, πῶς γίνονται πιστευτοὶ ἀπὸ τοὺς συντάκτας τῶν Σ. Κ. καὶ ἐπαναλαμβάνουν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν μίαν λέξιν, ἥτις συντόμως θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἐναύσμα διὰ συγκεκριμένην πληροφορίαν τῶν πιστῶν;

Καὶ ἀσφαλῶς ὁ Μακαριώτατος ἡμῶν κ. κ. Αὐξέντιος δεχόμενος τοὺς ἠθικοὺς ἀνασκολοπισμοὺς ἀντιπαρέρχεται αὐτοὺς μὲ τὴν ἀνεξίκακον ἐπωδὸν: «Ἄφες αὐτοῖς οὐκ οἶδασιν», ἀλλὰ ὥς γνωρίζουν οἱ κ.κ. Συντάκται τῶν Σ.Κ. ὅτι τὸ περιβάλλον τοῦ Μακαριωτάτου ἀποτελεῖται, κατὰ πρῶτον λόγον, ἀπὸ μίαν φωτεινότητα καὶ καταπληκτικῶς καταυγάζουσιν μοναστικὴν Ἀδελφότητα, πρότυπον πρὸς μίμησιν. Οἱ δὲ ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ λοιποὶ συνεργάται του, — ἡσυχεῖτε περὶ αὐτοῦ — ἔχουν ὁδισαίεστους ὑπὲρ αὐτῶν συνηγόρους, οὐχὶ τὴν ἀνεδαφικὴν ἐμπάθειαν τῶν «ψιθυριστῶν», οἱ ὅποιοι συντόμως θὰ κληθοῦν ἐκεῖ πού πρέπει διὰ νὰ λογοδοτήσουν, ἀλλὰ ΕΓΓΡΑΦΟΥΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΣΕΙΣΤΟΥΣ ΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΜΕΝΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΑΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Καὶ μία ἀδελφικὴ σύστασις εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς Συντάκτας τῶν Σ.Κ. προερχομένη ἐξ ἀγαπῶσης ἀδελφικῶς καρδίας. Μὴ παρασύρεσθε εὐκόλως ἀπὸ τοὺς «ψιθυριστάς». Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι μία μεγάλη διάνοια τοῦ κόσμου βροντοφωνεῖ: «Ὅποιος δὲν γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν εἶναι τυφλὸς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἄλλ' ὅποιος τὴν γνωρίζει καὶ τὴν παρουσιάζει σὰν ψέμμα αὐτὸς εἶναι ὅπως ὁποῦντε ἐγκληματίας».

Καὶ οἱ μὲν ἐξ ἐπαγγέλματος, χαρακτῆρος καὶ ἰδιοσυγκρασίας «ψιθυριστοί», διαστρέφουν ἀκαίρως τὴν ἀλήθειαν διὰ πολλὰ πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀλλὰ εἶναι ἀδιανοήτων νὰ ἐπαναλαμ-

βάνουν, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν ὑπαινιγμοῦ, τὰ ὅσα κακοβούλως κακόβουλοι ἄνθρωποι λέγουν, ἄνθρωποι καὶ «ἀδελφοί», ὡς οἱ τῆς παρατάξεως τοῦ ᾠοιδίου Ἐπισκόπου Κυροῦ Ματθαίου Καρπαθάκη, ὅταν μάλιστα καὶ αὐτοὶ πρὸ χρόνων ἱκανῶν ἐγνώρισαν τὴν ὁργανωμένην κακίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ μεθοδευσμένην πολεμικὴν, ἥτις δυστυχῶς, τότε συνεκλόνησε τὸν Πανελλήνιον...

Μία καὶ μόνον ἐν τέλει ἐρώτησις διὰ τοὺς κ.κ. Συντάκτας τῶν «Σημείων»: Ἐλησμονήσατε, ἀδελφοί, τὰ ὅσα καταμετρηθήσαν ἀνατριχιστικὰ κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κερατέας ἐπὶ μίαν τριετίαν ὁλόκληρον;

Διατηροῦμεν εἰς τὸ ἀρχεῖον μας ὅσας τὴν διὰ τοῦ Τύπου πολεμικὴν μήπως οἱ συντάκται τῶν «Σημείων», δὲν τὴν γνωρίζουν! Δὲν τὸ θεωροῦμεν οὔτε πρέπον, οὔτε ἀδελφικόν νὰ παραχωρήσωμεν θέσιν εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῶν σπηλαίων τούτων, πρὸς ὑπόμνησιν καὶ μόνον μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ὁργανωμένη ἀνθρωπίνη κακία προκειμένου νὰ μείωσιν καὶ νὰ βλάψῃ.

Τὰ ὅσα τότε ἐδημοσιεύθησαν ἔσεισαν ἐκ θεμελίων τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀ.ὠνα καὶ αἱ δίκαι καὶ καταδίκαι ἐκείναι συνεκλόνησαν καὶ κατετάραξαν συνειδήσεις ἀπείρου. Καὶ ὅμως βεβαιωθείτε, ἀδελφοί Συντάκται τῶν «Σημείων» ὅτι, ΗΜΕΙΣ ΟΥΔΕΝ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΜΕΝ, ἀλλὰ ἐκλαύσαμεν καὶ ἐπονέσαμεν, ἐνῷ ὑμεῖς παίρνετε μίαν λέξιν ἄστοχον καὶ ἀκατάλληλον διὰ νὰ χαρακτηρίσητε ἐμμέσως πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Μακαριωτάτου ἡμῶν, τὰ ὅποια ὅπως διαβεβαίουν στρατιωτικαὶ εὐαρέσκειαι καὶ εὐφημοὶ μνεῖαι, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν κινδυνεύουσιν Πατρίδα.

Ὀμιλεῖτε περὶ «ἀνηθικότητος» ἐπειδὴ ταῦτα ἐλάλησαν οἱ ἀκορευτοὶ τῆς μίτρας, οἱ πειρατοὶ τοῦ λόγου καὶ οἱ δεδουλευμένοι εἰς τὸ μῖσος καὶ τὴν συκοφαντίαν, τὰ μοναδικὰ ὅπλα τὰ ὅποια ἔχουν ἐκεῖνοι διὰ νὰ πολεμήσουν καὶ οὐδὲν ἕτερον. Καὶ ὅμως! ὀλίγη προσοχὴ εἰς τοὺς λόγους μας ἀδελφοί, εἶναι ἐν πᾶσιν ἀπαραίτητος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς προεστώτας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἑσυχαστηρίων, τοὺς Ἐφημερίους καὶ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς Διοικήσεις τῶν Θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὅπως μᾶς γνωρίσουν τὸ ταχύτερον καὶ οὐχὶ ἀργότερον τῆς 1) 14.9. 1980, τηλεφωνικῶς ἢ ἐγγράφως πᾶσαν ἐπιβαλλομένην διόρθωσιν, ἀφαίρεσιν ἢ πρόσθεσιν στοιχείων πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν τῶν πρὸς ἐκτύπωσιν Ἡμερολογίων Τσέπης τοῦ ἔτους 1981, ἐκ τυχόν ὑπαρχόντων λαθῶν σχετικῶς μὲ ἀριθμοὺς τηλεφώνων, Διευθύνσεις, μέσα μεταβάσεως ἢ πᾶν ἕτερον χρήσιμον στοιχεῖον.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΧΑΡΝΩΝ
ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ
κ.κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ὁ Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας τὴν 2αν Ἰουνίου ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου εἰς Μεγάλο Πεῦκο ὅπου ἐόρταζε ὁ κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μητροπολίτης κ.κ. Γερόντιος.

Τὴν 19ην Ἰουνίου ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου πρῶην Εὐρύπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου.

Τὴν 24ην Ἰουνίου ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Τιμίου Προδρόμου εἰς Λουτράκι.

Τὴν 5ην Ἰουλίου ὁ Μητροπολίτης μας αὐλειτούργησε μὲ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ ἐγκαινισμὸν τοῦ Νεοῖδρυθέντος Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου εἰς Μεγάλο Πεῦκο.

Τὴν 11ην Ἰουλίου ἡμέραν Πέμπτην, ἐορτὴν τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας ἐχειροτονήθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν «ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ» Ἀχάρναι Ἀττικῆς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου, Ἀναγνώστης καὶ Ἱεροδιάκονος ὁ Μοναχὸς Ἰωάσαφ Ἀγιορείτης, ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἀγίου Ὁρους παρ' ἧς εἶχεν ἀποχωρήσει λαθὼν ἀπολυτήριον λόγῳ τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ νεοημερολογίτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὑπὸ τῆς Μονῆς τοῦ καὶ τῆς συλλειτουργίας μετὰ τῶν νεοημερογιτῶν Οἰκουμενιστῶν. Εἰς τὴν χειροτονίαν ἐλαβον μέρος οἱ κάτωθι: 1) Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Μπαρδάκας 2) Ὁ Ἱερομόναχος Πατὴρ Θεολόγος καὶ 3) Ὁ Ἱερεὺς Ἰγνάντιος Μπάφας ἐπίσης παρίστατο καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου κ.κ. Θεόφιλος.

Τὴν Κυριακὴν 14ην Ἰουλίου (τῶν Ἀγίων Πατέρων) ὁ ὡς ἄνω ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Ἀχαρνῶν. Εἰς τὴν χειροτονίαν παρίστατο ὁ Ἱερεὺς Παναγιώτης Ζαχαρόπουλος.

Ὁ νεοχειροτονηθεὶς διακρίνεται διὰ τὴν εὐσεβειάν του, τὴν προσήλωσίν του εἰς τὴν ἀνόθευτον Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν τήρησιν τῶν αὐστηρῶν ἡθικῶν ἀγιορειτικῶν Ἀρχῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἀθανάσιος ἠύχθη εἰς τὸν νεοχειροτονηθέντα τὴν ἀνεπίληπτον διακονίαν εἰς τὸ Ἱερὸν Θυσιαστήριον, φυλάξει τὴν παρακαταθήκην ὅπου τοῦ ἔδωκεν κατὰ τὴν χειροτονίαν του καὶ φανῇ ἀντάξιος τῆς κλήσεώς του καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑπουργήματος, ὑπηρετῶν ἁ-

φιλοκερδῶς ἀόκνως καὶ ἀνιδιοτελῶς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας μας.

Ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἐν καταφανῇ συγκινήσει ἀφοῦ ἠυχάριστησεν τὸν τρισυπόστατον Θεὸν ὅπου τὸν ἡξίωσεν τῆς τοιαύτης τιμῆς καὶ διακονίας μετὰ τοῦ προσήκοντος ὕψους σεβασμοῦ, διαβεβαίωσεν εἰς τὸν Σεβ. κ. Ἀθανάσιον, ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ταῖς πατρικαῖς Αὐτοῦ εὐχαίς θὰ ἀγωνισθῇ, ὅπως τηρήσῃ ὅσας ὑποχρεώσεις ἔλαβεν ἐναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐπελευσεως τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, χειροτονίας του, καίτοι τὸ ὕψος τῆς Ἱερωσύνης εἶναι μέγα καὶ ἡ ἀποστολὴ του δύσκολος, ἀλλὰ ἐλπίζει εἰς τὴν Θεῖαν χάριν ἥτις τὰ «ἀσθενή Θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ».

Τὴν ἄκρως συγκινητικὴν ταύτην ἀτμόσφαιράν τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας παρηκολούθησαν ἐν κατανύξει ἱκανὸς ἀριθμὸς πιστῶν τῆς πατρῴας εὐσεβείας, προσευχηθέντος κατὰ παράκλησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου ὑπὲρ τοῦ νεοχειροτονηθέντος κληρικοῦ ἡμῶν π. Ἰωάσαφ Ἀγιορείτου.

Τὴν 17ην Ἰουλίου ὁ Μητροπολίτης μας ἐλειτούργησε εἰς τὸν Πανηγυρίζοντα Ναὸν τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὴν 26ην Ἰουλίου ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Παρασκευῆς Γκατζανῶν (Μενίδι).

Τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρέστη καὶ λειτούργησε εἰς τὴν Ἀγρυπνίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβολάντου εἰς Καρελά.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΛΑΡΙΣΗΣ - ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Ἀθανάσιος τὴν 24ην Ἰουνίου, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἱερέων Σεραφεῖμ καὶ Γεωργίου ἐφημερίων Βόλου εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Γεννεσίου Τιμίου Προδρόμου μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ἐψάλῃ καὶ ἡ νεκρώσιμος τῆς παλαιμάχου ἀδελφῆς Ἑλένης Φλωρακίνα, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Τὴν 29 τοῦ ἰδίου μηνὸς μετέβη εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Φαρσάλων καὶ ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου Θεωνᾶ καὶ τὴν 30 ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐτετέλεθη εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Λάρισης Ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν

Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου καὶ Λαρίσης καὶ Μαγνησίας κ.κ. Ἀθανασίου, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν Ἱερέων Εὐριπίδου, Γεωργίου καὶ Ἱερομονάχου Θεοδοσίου.

Τὰς ἀνωτέρω πανηγύρεις παρακολούθησαν πλήθι ἐυλαβῶν προσκυνητῶν.

Τὴν 9 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐκοιμήθη ὁ παλαίμαχος Ἱερεὺς Ἰγνάτιος Παρασκευοῦδης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν προσέφερε τὰς Ἱερατικὰς ὑπηρεσίας. Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ἐχοροστάτησε ὁ Μητροπολίτης κ.κ. Ἀθανάσιος βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Εὐριπίδου καὶ Ἱερομονάχου Θεοδοσίου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Ἱερὰ πανήγυρις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τῇ 29 Ἰουνίου Ο.Η. ἡμέρα Σάββατον 1980.

Εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰ Μονὴ Γ.Ο.Χ. τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐορτάσθη λαμπρῶς ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου τὴν Παρασκευὴ ἑσπέρas 28 Ἰουνίου πρὸς τὰς 29 ἐτελέσθη μέγας ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ.κ. Μαξίμου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου καὶ ἐν πολὺ κατανύξει καὶ εὐλαβείᾳ παρακολουθούντων τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν ἐκ Κεφαλληνίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐλθόντων ἵνα προσκυνήσωσιν καὶ τιμήσωσιν τοὺς ἐορτάζοντας Ἀγίους Ἀποστόλους. Στὸ τέλος τοῦ μεγάλου ἐσπερινοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον ἐγκωμιάσας τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους ἀναπτύξας καὶ περὶ τῆς ἀποστολικῆς Ἱερᾶς παραδόσεως καὶ ἐναντίον τῆς παπικῆς πονηρίας. Κατόπιν τοῦ Ἱεροῦ Κηρύγματος ἐσυνέχισεν ἡ ἀγρυπνία καὶ στὸ τέλος τοῦ Ὄρθρου καὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱερῶν ὥρων ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἡ Ἱερὰ τελετὴ τῆς Κουρᾶς ἐκ Μοναχῶν τοῦ Εὐσεβεστάτου Κυρίου Δημητρίου Πλατσούκα πού μετονομάσθη Παῦλος Μοναχός. Μετὰ τὴν Ἱερὰν τελετὴν ἐγίνετο διακοπὴ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς ἐορτῆς, διὰ τὰς 7 τὸ πρωὶ Σάββατον 29 Ἰουνίου.

Τὴν 7ην πρωινήν ἀρχισεν ἡ ὑπόλοιπος Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ ὀρθρου καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ὁρτων καὶ κατόπιν ἐσυνέχισεν ἡ πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία λειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μετὰ τοῦ Ἱερατείου ἐν πολλῇ εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἱεροῦ Κοινωνικοῦ πάλιν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον ἀναφερθεὶς εἰς τὸν βίον καὶ δρᾶσιν τῶν Ἀγίων

Ἀποστόλων προτρέψας τοὺς πιστοὺς νὰ μιμηθοῦν τὸν ζῆλον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ εἰς τὴν σωτήριον δρᾶσιν τῶν καὶ ἐμμείνουσιν πιστοὶ εἰς τὴν ἱερὰν ὁρθόδοξον ἀποστολικὴν παράδοσιν.

Κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας πανηγυρικῆς λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος εὐχήθεις εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα χρόνια πολλά καὶ σωτήρια.

Κατόπιν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς προσκυνητὰς ἡ Ἀδελφότης τῆς ἐορταζούσης Ἱερᾶς Μονῆς προσέφερεν ἀναψυκτικὰ καὶ ἐπηκολούθησεν γεῦμα εἰς τοὺς προσκυνητὰς, ἥτο ἐκδηλος ἡ πνευματικὴ χαρὰ τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως. Τὴν ἄλλη ἡμέρα Κυριακὴ 30 Ἰουνίου Ο.Η. ἐγίνετο πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαξίμου ἐπὶ τῇ πανηγύρι τῶν 12 Ἀποστόλων κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Ἱεροῦ Κοινωνικοῦ ὅτε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐκήρυξεν τὸν θεῖον λόγον μεταξὺ τῶν ἄλλων προτρέψας τοὺς χριστιανοὺς νὰ μένουν πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὰς χριστιανικὰς παραδόσεις πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἔθνους μας. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν εὐχήθη εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἔτη πολλά.

Μετὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Κυριακῆς 30 Ἰουνίου, ἐγένετο τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Βαπτίσεως τοῦ τέκνου γνησίου Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ διήμερος ἱερὰ πανήγυρις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἰς τὴν ἐορτάζουσιν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν εἰς Ὁμαλὴ Κεφαλληνίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδιοκτησία
ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Γραφεῖα: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Ἀθῆναι
Τηλέφ.: 3628.280

Ἐκδότης: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.
κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Παῦλος Κολοκοτσᾶς
32.50.563

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	12
»	Ἐτησίᾳ	20
	Τιμὴ φύλλου δρχ.	10
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	120
»	Ἐτησίᾳ	200

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ, ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΕΘΝΗ

Ἐκαστον ἔθνος, ἕκαστος λαός, διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἀπὸ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιομορφίας ἀπὸ τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτήρα. Ἐχει κάτι τὸ ἰδιαίτερον στὴν συμπεριφορὰν του, τὴν ἔκφρασιν, στὴν παράστασιν.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν γνωρίζομεν τὰς πράξεις, τὸν χαρακτήρα, καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ὁ πανάγαθος Θεὸς διὰ τὴν ἀρετὴν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς Αὐτόν, τὸν Ἀβραάμ κατέστησε Πατριάρχην καὶ πατέρα, ὃχι μόνον τῶν πιστῶν ἀπογόνων του, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν πιστῶν πρὸς Αὐτόν, ὅλων τῶν ἐθνῶν.

Κατόπιν οἱ ἐκλεκτοὶ ἀπόγονοί του, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Μωϋσῆς, Ἰωσήφ ὁ πάγκαλος καὶ σώφρων, ὁ Δαβίδ, ὁ Σαμουὴλ οἱ τρεῖς παῖδες, ὁ πυρφόρος Ἡλίας, ὁ Ἐλισσαῖος, ὁ Συμεὼν ὁ Θεοφόρος, Ἰωσήφ ὁ μνήστρω, Ζαχαρίας καὶ ὁ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μεζῶν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ ὡς Ἀγγελοι, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ προφῆται καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ὡς καὶ πλῆθος γυναικῶν μὲ μεγάλας ἀρετάς. Τὴν Σάρρα, τὴν Ἄνναν μητέρα τοῦ Σαμουήλ, τὴν Ἄνναν προφῆτιδα, Ἄνναν τὴν προμήτορα, τὰς Μυροφόρους καὶ τὴν Παναγίαν μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, καὶ πολλὰς ἄλλας.

Ὅσῳ οἱ ἰθύνοντες Ἰουδαῖοι ἀπιστοῦσαν, ἀσεβοῦσαν καὶ ἀμάρτανον, ἐπῆρχετο ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιμωροῦντο. Ὅσῳ μετενόουν, ἐγίνοντο πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς, ὁμοῖοντο παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ νικῶντας τοὺς ἐχθρούς των ἀπελάμβανον εἰρήνην καὶ εὐημερίαν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ ἰθύνοντες ἀρνηθέντες καὶ Σταυρώσαντες, τὸν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ μετανοήσαντες νὰ ἐνστερνηθοῦν τὴν νέαν Διαθήκην, μόνοι των ἐξέπεσαν, σύμφωνα μὲ τὴν παραβολὴν τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα.

Τὸν ἀμπελῶνα, τὴν ἐκκλησίαν, τὴν διαθήκην του, θὰ δώσῃ σὲ ἄλλους γεωργούς ποὺ θὰ ἐκλέξῃ ὡς πιστὸν ἔθνος.

Ἀλλὰ ποῖον τὸ νέον, τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ ἔθνος; Τὸ εὐρὸν χάριν παρὰ Θεοῦ, ὥστε νὰ λογιζέται ἔθνος καὶ λαὸς τοῦ Θεοῦ;

Ποῖοι αἱ ἐνδείξεις, ποῖα τὰ τεκμήρια περὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου ἔθνους; Ἀγαπητοὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ προσέξτε.

Εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων του, ἡ πατρίδα μας ἡ Ἑλλάς, τὸ ἔθνος μας τὸ Ἑλληνικόν, ἦτο στρα-

τιωτικῶς καὶ διοικητικῶς ὑπόδουλον εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Ἦτο Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία. Ἀλλὰ ἂν καὶ χωρὶς δύναμιν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὅταν Ἕλληνες ἐζήτησαν νὰ εἰδοῦν τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν, αὐτὸς ὁ Κύριος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν: «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου», κατὰ Ἰωάν. κεφ. ΙΒ' στ' 20—24.

Ὅσα γράφονται εἰς τὸ Θεόπνευστα βιβλίον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ εὐαγγέλια εἶναι συμπεπικνωμένες ἐννοιες. Κάθε λέξις ἔχει σημασίαν καὶ βαρύτητα μεγάλην. Ἐχει βάθος καὶ ὕψος ἀπειρον.

Καὶ τὸ λεχθὲν παρὰ τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ μας περὶ τῶν Ἑλλήνων ἔχει μεγάλην βαρύτητα.

Ἀλλὰ καὶ ἀκολούθως ὁ πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἱδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ ἐπιστολαὶ του, πρὸς Κορινθίους, πρὸς Ἐφεσίους, πρὸς Φιλιππαίους, πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἀποδεικνύουν τοῦτο.

Ἀλλὰ πρὸς τοὺς Ρωμαίους ποῦ τότε ἦσαν Κοσμοκράτορες τί γράφει;

Δὲν τοὺς κολακεύει, δὲν τοὺς τιμᾷ μὲ τὰ γράφομένα του. Ἀλλὰ τί; Μάλιστα τοὺς ὑποτιμᾷ στὴν φιλοτιμίαν τους, λέγοντας τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἐδίστασε νὰ τοὺς ὁμοιάσῃ μὲ τὰ ἄλλα ἔθνη, τὰ ἄδοξα, τὰ ἀνυπολόγιστα, διαχωρίζων τοὺς Ἕλληνας ὡς σοφοὺς καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ ἰδικοῦ των, τοῦ παντοδυνάμου τότε — ὡς ἀνοήτων!! Παραδεχόμενος τοὺς Ἕλληνας — ἂν καὶ ὑπόδουλοι εἰς αὐτούς — ὡς εὐγενεῖς, πολιτισμένους καὶ πνευματώδεις, καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς τὰ ἄλλα ἔθνη μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ ἰδικοῦ των, Βαρβάρους, (πρὸς Ρωμαίους κεφ. Α' στιχ. 13—15), ἵνα τινὰ καρπὸν σχῶ καὶ ἐν ὑμῖν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν; Ἐλλεσί τε καὶ βαρβάρους, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις». Ἀλλὰ καὶ ὅταν συγκρίνῃ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, τὴν σύγκρισιν κάμνει μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς ἄλλας ἐθνότητας παραλείπει, ὡς ἀνοήτους ὡς σαρκώδεις καὶ ὄχι πνευματώδεις. «Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον, καὶ Ἑλληνι» καὶ ἄλλου «πρὸς Κορινθ. κεφ. Α' στ' 22—24 ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημείον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι, ἡμεῖς δὲ κηρύσσωμεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν».

Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ Κυρίου μας, καὶ τοῦ κορυφαίου Ἀποστόλου του. Καὶ οἱ ἄπιστοι Ἰουδαῖοι

διακρίνουν τούς Έλληνες ως ζητούντας σοφίαν καὶ μάθησιν, ως ἀσχολουμένους εἰς τὰ πνευματικά. Ἰωάν. κεφ. Ζ' στιχ. 35. Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτούς, ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι ὅτι, ἡμεῖς οὐχ εὐρίσκομεν αὐτόν. Μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας; Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἐξέχοντες Ῥωμαῖοι δὲν παραδέχονται τὴν εὐγένειαν καὶ πολιτισμὸν τῶν Ἑλλήνων ἀπέναντι τῶν ἄλλων καὶ τῆς ἰδικῆς των βάρβαρότητος;

Παράδειγμα, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἱστορικός Κ. Παπαρρηγόπουλος (ὁ Ἑλληνισμός ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας) σελίς 360: «Ὁ Ῥωμαῖος κωμικός Πλαῦτος μεταφράσας ποίημα Ἑλληνικόν, ἀνεκρήρυττεν ἐν πλήρει θεάτρῳ (Μένανδρος ἢ Φιλήμων) ἔγραψε τὸ ποίημα τοῦτο ἑλληνιστί; Πλαῦτος δὲ μετέφρασεν αὐτὸ εἰς γλῶσσαν βάρβαρον» καὶ σχολιάζει «Βάρβαρον λοιπὸν ἀνακηρύττοντες τὴν ἰδίαν γλῶσσαν οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀντιπαράθεσιν αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, πῶς ἦτο δυνατόν νά φαντασθῶσιν ὅτι δύνανται νά κατισχύσωσι τῆς ἑλληνικῆς, ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις; Μήπως δὲ μόνης τῆς γλώσσης τῆς Ἑλληνικῆς διωμολόγουν τὴν ὑπεροχὴν;

Δὲν ἠκούσαμεν τὸν Πλίνιον διὰ τῶν ὁδηγιῶν τὰς ὁποίας ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Τραϊνοῦ σταλέντα εἰς τὴν Ἑλλάδα Μάξιμον, διαρρηδὴν προσαγορεύοντα τὴν Ἑλλάδα ὡς πατρίδα παντός τοῦ πολιτισμοῦ; ὁ δὲ περιώνυμος ποιητὴς Ὀράτιος δὲν ὡμολόγησε τὸ πολύκροτον ἐκεῖνο ὅτι ἡ «ἢ Ἑλλάς κατακτηθεῖσα ἀντικατέκτησε τοὺς ἀγρίους αὐτῆς νικητὰς καὶ εἰσήγαγε τὰς τέχνας εἰς τὸ βάρβαρον Λάτιον». Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀναφέρει ὁ μεγάλος μας ἱστορικός.

Ἀλλὰ ὥς ἐπανελθόμεν εἰς τὰ Θεόπνευστα βιβλία τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων «Κεφ. ΙΖ' στιχ. 16—31». «Ὅταν ὁ Θεόπνευστος Παῦλος εὗρέθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἦτο γεμάτη ἀπὸ εἰδωλά καὶ Ναούς, φανερόντων τὴν εὐσεβείαν τῶν κατοίκων πρὸς τοὺς νομιζομένους Θεοὺς των.

Ἀλλὰ οἱ εὐσεβεῖς Ἀθηναῖοι ἂν καὶ εὐρίσκοντο τότε ἐν παρακμῇ ὑπόδουλον τὸ ἔθνος των εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι πάντες καὶ οἱ ἐπιδηροῦντες ξένοι, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τί καὶ ἀκούειν καινότερον, δηλαδὴ διψοῦσαν καὶ ἀσχολοῦντο νά χορτάσων πνευματικὴν τροφήν, νά σοφισθῶν, νά μορφωθῶν —σοφίαν ζητοῦσαν— ὥς ἦτο τότε τὸ ἔθνος των ὑπόδουλον καὶ παρηκμασμένον. Ὁ ἅγιος Παῦλος τοὺς παραδέχθηκε ὡς εὐσεβεστέρους, εὐλαβεστέρους καθ' ὅλα καὶ πρὸς Θρησκούς ἀπὸ τούς ἄλλους λαούς.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑκαμὲν ἐντύπωσιν, ἕνας βωμὸς μὲ τὴν ἐπιγραφήν — Ἀγνώστῳ Θεῷ — Ἰσως μαθηταὶ τοῦ Σωκράτη ἐφρόντισαν νά μὴ σὲ προβληματισμὸ ἢ ὑπαρξίς τοῦ διδαχθέντος

ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἑνὸς Θεοῦ.

Ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, διὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκηρύχθη τὸ Εὐαγγέλιον, ἔγραψαν καὶ ἐλάλησαν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, ἐνομοθέτησαν οἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐν ἐνὶ λόγῳ δι' ἧς ἀπεκαλύφθη ἡρμηνεύθη καὶ ἐκανονίσθη τὸ Θεόδοτον τοῦ Χριστιανισμοῦ Θρήσκευμα.

Μερικοὶ γηγενεῖς αἰσθανόμενοι μειονεκτικότητα ἐναντι τῶν Εὐρωπαίων, οὓς θεωροῦν πολιτισμένους, μορφωμένους καὶ ἀνωτέρους πνευματικῶς πρὸς εὐμενισμὸν των, τὴν σημασίαν τῆς λέξεως Ἑλλην τὴν μετέφρασαν καὶ παραδέχθησαν ὅτι δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν κάτοικον τῆς ἱστορικῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τὴν ἐννοιαν — ἐθνικὸς εἰδωλολάτρης.

Ἀλλὰ καὶ μία διευκρίνισις, ὅπως εἶπεν ὁ σοφός μας, Ἕλληνες δὲν εἶναι ἄλλοι οἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα γεννηθέντες —οἱ γηγενεῖς— ἀλλὰ ὅσοι ἔχουν ἐνστερνισθεῖ τὴν Ἑλληνικὴν ἰδέαν, τὰ Ἑλληνικά ἰδανικά.

Ἄς ἀναφέρωμεν ἐν συνόψει ὀλίγα χαρακτηριστικὰ ἰδιάζοντα γνωρίσματα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων ἐν ἀντιθέσει τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

Οἱ πρόγονοί μας 1ον ἦσαν εὐσεβεῖς, οἰκοδομοῦσαν μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, βωμοὺς, παρεχόμενοι τὰς θέσεις των οἱ νεώτεροι εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, σεβόμενοι τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ καὶ τοὺς γεροντοτέρους. 2ον Ταπεινόφρονες καὶ ὀλιγαρκεῖς ὁ Σωκράτης ὁ σοφώτατος ἔλεγε —ἐν οἷδα ὅτι οὐδὲν οἶδα— β' Ὁ ἴδιος ὁ Σωκράτης ὀλιγαρκῆς ἔχων ἕνα χιτῶνα —μονοχίτων— ὡς καὶ Διογένης ὁ κυνικός καὶ πολλοὶ ἄλλοι. 3ον Σώφρονες α' ἡ Πηνελόπη τοῦ Ὀδυσσεῆ. β' ὁ Ξενοκράτης, ποῦ παρ' ὅλον ὅτι εἶχε στοιχηματίζει ἢ ἐταῖρα Φρύνη νά τὸν σαγηνεύσῃ καὶ νά συνουσιασθῇ μαζί της ὅμως ἂν καὶ τὴν ἐβοήθησαν οἱ περιστάσεις νά εἰσέλθῃ στὸ δωμάτιό του καὶ ἐσπλωθῇ προκλητικὰ στὸ κρεβάτι του, ὅμως αὐτὸς ἀδιαφόρησε, αὐτὴ δὲ εἶπεν εἰς τοὺς ἀντιδίκους τοῦ στοιχήματος, ὅτι, ἐστοιχημάτισε νά σαγηνεύσῃ ἄνδρα καὶ ὄχι μάρμαρο. 4ον Ἀγαποῦσαν τὰ πνευματικά περισσότερο ἀπὸ τὰ ὑλικά πλοῦτη α' σχετικὸν τὸ τέσπ. τοῦ Ἡρακλῆ ποῦ ἐπροτίμησε τὴν ἀρετὴν παρὰ τὸ ὑλικὸν πλοῦτον τῆς κακίας, β' ἂν καὶ ἐτιμῶντο καὶ ἐδοξάζοντο ὑπερβαλόντως οἱ πρωταθληταὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ὅμως ἡ ἀμοιβή των ἦτο —στέφανος ἐξ ἀγριελείας— καὶ ὄχι χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ μέταλλα. γ' οἱ φιλόσοφοι ἐδίδασκον ἀμισθεῖ, οἱ δὲ πραγματικοὶ σοφοὶ κατεδίδασκαν τὴν ἐπὶ πληρωμὴν διδασκαλίαν. Οὕτω ὁ Ξενοφὼν εἶπε «τοὺς τὴν σοφίαν ἀργυρίῳ τῷ βουλομένων πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν», ὁ δὲ Πλάτων «σοφιστὴς νέων πλουσίων ἐμμισθος θηρευτής», ὁ δὲ Ἀριστοτέλης «ἐστὶν ἡ σοφιστικὴ φαινόμενη σοφία, οὕσα δὲ μὴ καὶ ὁ σοφιστής, χρηματιστής ἀπὸ φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ

οὔσης», ἡ ἐπὶ μισθῷ διδασκαλία εἶναι σήμερον κοινοτάτη καὶ δὲν λογίζεται ὡς μεμπταία, ἀλλὰ τότε ἡ διδασκαλία εἰς τοὺς νέους διεξήγετο μετὰ ταύτην εὐλάβειαν καὶ εὐσυνειδησίαν ὥστε ἡ ἐπὶ πληρωμῇ διδασκαλία ἐθεωρεῖτο ὡς συνεπαγομένη τὴν ἐξαχρείωσιν τῆς ἐπιστήμης, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπὶ μισθῷ διδασκαλία περιεφρονεῖτο οὐδεὶς ἀληθῆς σοφὸς μετήρχετο αὐτήν.

5) Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἥσαν συγγενειακαί. Ἐφέρετο ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον μετὰ οἰκειότητα ἀδελφικήν. Πρὸς τοὺς ἡγήτορας ἀκόμη καὶ τοὺς Βασιλεῖς ἐφέροντο ὡς πρὸς μεγαλύντους ἀδελφούς ἢ πατέρας, μετὰ οἰκειότητα συγγενικήν. Ἡ Βασιλεία περιστέλλετο ἐντὸς τῶν ὁρῶν τοῦ δικαίου, τοῦ μετρίου, τοῦ ἀξιοπρεποῦς ὑπὸ τοῦ γενναίου ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ φρονήματος, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ἠνείχετο διαρκὴ αὐθαιρεσίαν. Δὲν ἐπροσκυνούντο, δὲν ἐλατρεύοντο ὡς Θεοί, ὅπως εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη οἱ Βασιλεῖς.

6) Τὸν φόνον τὸν θεωροῦσαν θανάσιμον ἀμάρτημα ἂν καὶ προσεφέροντο νὰ θυσιασθοῦν διὰ τοὺς ἄλλους καὶ πολλὰς φορές νὰ χύσουν τὸ αἷμα τῶν διὰ τὴν πατρίδα διὰ φίλους καὶ συγγενεῖς, ὅμως ἀποτροπιάζοντο νὰ χύσουν ξένο αἷμα ἀνθρώπων. Ἐν ἀντιθέσει μετὰ πολλὰ ξένα ἔθνη ποὺ τὴν πειρατεῖαν ὄχι μόνον ὡς θημὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ ἐντιμὸν ἐθεώρουν. Μερικοὶ ἡσθάνοντο τὴν χύσιν τοῦ ἀνθρώπινου αἵματος εὐχαρίστησιν καὶ ἡδονήν, σὴν Ἀνατολήν, Κίναν, Βαβυλώνα, Αἴγυπτον, Ἀραβίαν καὶ σὴν Δύσιν. Ρωμαῖοι, Φράγκοι, Ἀγγλοσάξωνες καὶ τελευταῖον οἱ Τοῦρκοι. Ὅλα τὰ ἔθνη ὅταν κατακοῦσαν ἄλλους λαούς. Ὅλοι ἐγνωστικὰ καὶ φίλαυτα πολιτευόμενα ἐκμεταλλεύοντο καὶ κατεπίεζον τοὺς κατακτηθέντας ἐν ἀντιθέσει μετὰ τοὺς Ἕλληνας, ποὺ τοὺς ἐφέροντο ἀδελφικά, τοὺς ματῆδιδαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς γνώσεις τῶν μετὰ σπογγὴν, ὅπως ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη ποὺ κάπως ἐγνώρισαν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, μερικά ποὺ ἀποκαλοῦνται Χριστιανικά καὶ ἐμελέτησαν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐγνώρισαν τὴν ζωὴν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ ὁσίων, κάπως ἐπηρεασθέντα, ὅμως δὲν ἀπέβαλον μέχρι σήμερον ὁλοτελῶς μερικά βάρβαρα καὶ ἀνήθικα αἰσθηματά των. Τὰ ἐλάχιστα παραδείγματα, ὡς ἰδιάζοντα γνωρίσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν ἀντιθέσει μετὰ τὰ ἄλλα ἔθνη, συναπτικῶς, ἀκροθιγῶς καὶ σκιωδῶς ἀνεφέρθησαν, ὡς εἰσαγωγικά εἰς τὸ ἀνεξάντλητον θέμα. Τώρα ἂς ἀναφερθῶμεν εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς δράσεως ὡς κυριάρχου δυνάμεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Κάποιος Ἑνὸς ἱστορικός εἶπεν, ὅτι ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι κατεδίκασαν τὸν σοφὸν καὶ ἐνάρετον Σωκράτην εἰς θάνατον καὶ τὴν ἐταίραν Φρύνην ἡθώωσαν, ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ παρακμὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν συνεχείᾳ βλέπομεν καταδικάζομενον τὸν ἑνδοξὸν καὶ ὁμοίως ἐνάρετον Φω-

κίωνα νὰ καταδικάζεται εἰς θάνατον, καὶ νὰ ἐπιπλέουν καὶ κυβερνοῦν οἱ ἀνήθικοι.

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς τετάρτης π.χ. ἑκατονταετηρίδος διεκρίθη ἡ σοφιστικὴ ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς σοφίας καὶ φιλοσοφίας, καὶ ἀπετέλεσε ρητορικήν θεωρουμένην τότε ἐπιστήμην καὶ τέχνην. Ἀλλὰ οἱ γνήσιοι τῆς φιλοσοφίας λειτουργοί, πολὺ τὴν ἐμέμφθησαν καὶ δεινῶς ἐστιγμάτισαν. Διότι ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱστορικός Κ. Παπαρρηγόπουλος «ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ μισθῷ διδασκαλία περιεφρονεῖτο, οὐδεὶς ἀληθῆς σοφὸς μετήρχετο αὐτήν. Ὅθεν αὕτη περιήρχετο εἰς χεῖρας τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς ἡμιμαθείας. Ἐκ τούτου ὁ ὀρισμὸς τοῦ Ἀριστοτέλους ὅστις ἤδη ρητῶς λέγει, ἡ σοφιστικὴ εἶναι οὐχὶ σοφίας, ἀλλὰ φαινομένης σοφίας ἐπὶ χρήμασι μετάδοσις». Οὐδὲ περιορίσθη ἡ σοφιστικὴ εἰς τὴν ἐπὶ μισθῷ πώλησιν ἐπιπολαίου σοφίας, ἀλλὰ ἐπιχειρήσασα νὰ καταστήσῃ τὸν λόγον αὐτοτελῆ τινα καὶ ἀνύπαρκτον ὡς εἶπεν, καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀνεξάρτητον δύναμιν, ἐπαγγέλλθη νὰ διδάξῃ τὸ πῶς διὰ τοῦ λόγου δύναται τὸ ἀληθές νὰ γίνῃ ψεῦδες (τὸν ἥρω λόγον κρείττω ποιεῖν) καὶ ἐν γένει ἀπηγγέλλθη διὰ ποικίλων λόγου τεχνασμάτων νὰ ἀνατρέψῃ πάσας τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, καὶ νὰ ἐνθρονίσῃ ἐντὸς τῆς κοινωνίας τὸ κράτος τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἰδιοτελείας, συντελέσασα οὕτω ὡς ἔστι καὶ ἄλλο διαλυτικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν καὶ τὴν πτώσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος». Αὐτὰ ἀναφέρει ὁ μέγας ἱστορικός διὰ τὴν Στανικήν τέχνην τῆς σοφιστείας, ποὺ οἱ ἑνδοξοὶ πρόγονοι ἡμῶν τόσο ἡγάπησαν καὶ ἐπόθησαν τὴν ἀληθῆ σοφίαν, τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων γνῶσιν.

Ἀντικατέστησαν τὸ γνήσιον, μετὰ τὸ κίβδηλον τοῦ λόγου νόμισμα ὅπως εἶπεν ὁ Αἰσώπος ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ καλύτερον καὶ συνάμα τὸ χειρότερον ὄργανον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ ἂν κατὰ πλειοψηφίαν ἐξέπεσαν οἱ ἰθύνοντες, ὅμως ὁ ἀπλὸς λαὸς ἂν δὲν πλειοψηφεύσῃ εἰς ἀρετὴν, ὅμως κάπως ἰσοψηφοῦσεν. Μετὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀμέσως δέχεται τὸν σπέρν — τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος γίνεται περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ εὐρίσκει χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ. Τί καὶ ὅτι ἦτο ὑπόδουλον εἰς τοὺς Ρωμαίους; Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν ἀσθενείαις τελειοῦται.

Καὶ εὖρε χάριν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Μεγάλα ἀποδεικτικὰ τεκμήρια τὸ πιστοποιοῦν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὁμολογεῖ «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολός του, ἐδῶ σὴν Ἑλλάδα ἱδρύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του, γράψας καὶ ὁμιλήσας Ἑλληνιστί.

Ἐδῶ συνεχῶς ἤρχετο, ἐφήτευσεν καὶ ἐκαλλιεργοῦσε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἔγραψε ἐξ ἐπιστολάς, ἀνὰ δύο εἰς Θεσσαλονικεῖς καὶ Κορινθίους καὶ ἀνά

μίαν εἰς Ἐφεσίους καὶ Φιλιππισίους. Ἀνὰ μίαν δὲ εἰς τοὺς Ῥωμαίους Κοσμοκράτορας καὶ Ἑβραίους χριστιανούς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κυριάρχους Ῥωμαίους ὅπως προαναφέραμεν δεικνύεται ἡ ὑποτίμησις καὶ δοξάζονται οἱ ταπεινόφρονες Ἕλληνες, καὶ ὑποτιμούνται ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη.

Ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξις ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου εἶναι Θεόπνευστοι, διότι δὲν φοβούνται νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν. Μὴ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ προσωποληψίας ἀνθρώπων, ὥστε νὰ κολακεύσουν παραλήπτας ἐπὶ γῆς ἐνδόξους καὶ ἰσχυροὺς ἀλλὰ τουναντίον νὰ ὑψώσουν ταπεινοὺς ἐπειδὴ εἶναι θεόπνευστοι.

Ὁμοίως αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἕως τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς Ῥώμην, πού δεικνύουν τὴν δρᾶσιν, πρὸ πάντων τῶν δύο Ἀποστόλων κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου, ἀλλὰ καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῶν διαφόρων ἐθνῶν, Ἑβραίων, Ἑλλήνων καὶ ὑπολοίπων. Τῶν Ἑβραίων ἡ στάσις, ἡ θέσις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπῆρξε ἀρνητική. Ἄν καὶ ἔβλεπαν πολλὰ καὶ ἐξαισία θαύματα, ὅμως τὰ ὁργανωμένα συνέδρια συνελάμβαναν καὶ μὲ ἀπειλὰς καὶ κακώσεις, μὲ φανατισμὸν καὶ μανίαν κατεπολέμουν καὶ κατεδίωκον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Πολὺς Ἰουδαϊκὸς λαὸς εἶχε πιστέψει, ἀλλὰ οἱ ἰθύνοντες καὶ κρατοῦντες Ἀρχόντες, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ἂν καὶ ἔβλεπον τόσα καταπληκτικὰ θαύματα καὶ σημεῖα, ὅμως δὲν ἐπίστευον καὶ μὲ τὴν δύναμιν πού εἶχον, παρέσθον πολὺν Ἰουδαϊκὸν λαὸν καὶ μὲ ἔχθραν ἐπολέμουν τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Σωτῆρος.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων ἔθνῶν πρὸς ἀνατολὰς βλέπομεν μεμονωμένα ἄτομα, ὅπως τὸν Αἰθίοπα ἀξιωματοῦχον εὐνοῦχον τῆς Κανδάκης, ὅστις ἐπίστευσε καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. β' Τὸν ἐκατόνταρχον Κορνῆλιον, ὡς καὶ πολὺ ἀργότερον «4ον αἰῶνα. Μέγας Συναρξιστὴς 26 Αὐγούστου» γ' Τὸν Διάδοχον καὶ ἑπτα Βασιλέα τῶν Ἰνδιῶν Ἰωάσαφ, οἵτινες ἐορτάζονται παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἅγιοι, καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι. Πρὸ πάντων ὁ προαναφερθεὶς Ἰωάσαφ, ἐπεισε τὸν πατέρα του Ἀβεννήρ Βασιλέα νὰ πιστεύσῃ καὶ μαζὶ νὰ ἀθλήσουν εἰς τὴν πίστιν κατ' ὁρθώσαντες νὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν ὅλον τὸ Βασιλεῖόν των. Εἰς τὴν Δύσιν κατ' ἀρχὰς τοῦ 4ου αἰῶνος ἀνεδείχθησαν μερικὸι ἀξιόλογοι Πνευματικοὶ ἅγιοι Πατέρες. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 7ου λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ῥώμης τιμώμενος ἀπὸ τοὺς ἐδῶ τοῦ Βυζαντίου Ἐπισκόπους ὡς πρῶτος ἐν ἰσοῖς ἐπισκόποις, ἐπειδὴ ἦτο τῆς Κραταίας πόλεως τῆς Ῥώμης, ἥτις ἐλογίζετο ἀπὸ τοὺς Κυβερνῶντας καὶ ἰθύνοντας τῆς Νέας Ῥώμης τῆς Ἀνατολικῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς Μητέρα

ὡς καρδιά της. Ἄρα ἡ Ῥώμη ἀντιπροσώπευε τὴν ἀρχαίαν δόξαν, τὸ ἴδωλμα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἰδικοῦ των ἔθνους, δι' αὐτὸ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ πρωτείου. Ἐκ τῆς προσφερθείσης πρὸς εὐμένειαν τοῦ κρατοῦντος ἔθνους τιμῆς τοῦ πρωτείου, ἐκ τῶν ταπεινοφρόνων καὶ πράξεων Βυζαντινῶν Ἐπισκόπων, νομίσας ὁ Πάπας ὡς ἀδυναμίαν αὐτῶν, ἐδέχθη ὡς δικαίωμα ἰδικόν του τὴν τιμὴν τοῦ πρωτείου.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 754 πού ὁ Πάπας Στέφανος Β' ἀνταποκρινόμενος εἰς αἴτησιν τοῦ διαδόχου τοῦ Φραγκικοῦ Θρόνου Πιπίνου ἔχρισε αὐτὸν Βασιλέα τῶν Φράγκων, ὅστις ἐτίμησε καὶ ἐβοήθησε τὸν Πάπαν νὰ δημιουργήσῃ Παπικὸν κοσμικὸν Κράτος. Οἱ Πάπαι ἕκτοτε δὲν ἦσαν μόνον πρῶτοι καὶ ἴσοι μὲ τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους, ἀλλὰ ἀρχηγοὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ κριταὶ εἰς ζητήματα κοσμικῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ ἐγένε παραδεκτὸ ἀπὸ ἄλλους τοὺς Δυτικούς Λαούς, ὡς μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ οὕτως εἶπεν ὡς Κυριάρχος γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἔχον τὸν Παράδεισον ὡς ἰδιοκτησίαν ἰδικήν του ὁ ἐκάστοτε Πάπας. Ἐφεῦρον τὸ σοφιστικὸν ἐπιχείρημα ὅτι ἐπειδὴ εἰς τὴν Ῥώμην ἐμαρτύρησεν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος ἐκκληρονόμησε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης ἀποκλειστικὴν τὴν διαδοχὴν του. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος κορυφαῖος Παῦλος ὁ ἰδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης, ὡς καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥώμην ἐφονεύθη καὶ ἰδικὰ του πνευματικὰ τέκνα λογίζομεθα ὅλοι. Ἐνῶ ὁ Κορυφαῖος Πέτρος εἰς Παλαιστίνην καὶ Ἀσίαν ἐδίδαξεν, ἐκεῖ ἦτο περισσότερον οἰκείος. Ἀλλὰ ἡ διαδοχὴ τῶν Ἀποστόλων ἀποκτᾶται διὰ τῆς χειροτονίας, ὁ ἐκάστοτε χειροτονούμενος ἀναγνωρίζει τοὺς Χειροτονούντας αὐτὸν ὡς ἔχοντας καὶ αὐτοὶ τὴν διαδοχὴν ἀπὸ τοὺς προχειροτονήσαντας, ἕως τῶν Ἀποστόλων. Μήπως τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον Ῥώμης ἐχειροτόνησεν ὁ Πέτρος καὶ μόνον ἀποκλειστικὸν τὸν Ῥώμης, καὶ ὄχι ἄλλης πόλεως ἐπίσκοπον ὥστε νὰ ἔχη τὴν ἀποκλειστικὴν διαδοχὴν του. Νομίζω ὄχι.

Ἄν μία πόλις ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ Πρωτείου αὐτὴ οὔτε ἡ Ῥώμη εἶναι, οὔτε ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀλλὰ ἡ Ἱερουσαλήμ.

Ἐκεῖ ἔχουσε τὸ τίμιον αἷμα του ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἐζήσεν, ἐδίδαξεν. Ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ πρωτοκατέθηκεν τὴν Πεντηκοστὴν τὸ Πανάγιον καὶ Ζωοποιόν Πνεῦμα. Ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς αὐτὴν ἀνήκουν τὰ Πρωτεῖα. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ ἔχωμεν ὡς πρόβλημα ἄλυτον τὸ Πρωτεῖον; Μήπως δὲν τὸ ἔλυσε ἡ Ἁγία Γραφή; Ἰδοὺ:

«ὅς ἐάν θέλει ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσω ὑμῶν διάκονος, καὶ ὡς ἐάν θέλει ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος ἔσται ὑμῶν δούλος».

Ματθ. Κεφ. στ' 26—27 καὶ ἄλλου «εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς (τοῖς Ἀποστόλοις)

τὸ τίς ἂν εἶη μείζων αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν ἐπιλαβόμενος παιδίον ἔστησεν αὐτὸ παρ' ἑαυτοῦ καὶ εἶπεν αὐτοῖς, ὅς ἐάν δέξητε τοῦτο τὸ παιδίον ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται καὶ ὅς ἐάν ἐμὲ δέξηται δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με, ὁ γὰρ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτος ἐστὶ μέγας». Κατὰ Λουκᾶν Κεφ. Θ' στ' 46—47.

Ἰδοὺ ἡ ἐπαλήθευσις, εἰς τὴν προσωπικότητα ἐνὸς διαδόχου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Ἐπισκόπου Σπυριδῶνος. Ὁ Θεὸς ὁ ἀντιπασσόμενος τοῖς ὑπερήφανοις, τοῖς ταπεινοῖς δίδωσι χάριν. Ὅποσιν χάριν ἐδωρήσατο εἰς τὸν ταπεινόφροντα Σπυριδῶνα εἶναι πασίγνωστον. Καὶ τὸν ὑπερήφανον Βασιλέα Ἡρώδη πού ὅταν οἱ Τύριοι καὶ Σιδωνιοὶ τὸν ἐκολάκευσαν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ δέν ἦτο ἀνθρώπου, ἀλλὰ Θεοῦ καὶ τὸ παραδέχθη (παραχρήμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ' ὧν οὐκ ἔδωκεν τὴν δόξαν τῷ Θεῷ καὶ γενόμενος σκωληκόβροτος ἐξέψυξεν (πρᾶξ. Ἀποστ. Κεφ. ΙΒ' στιχ. 20—23). Πῶς γνωρίζονται οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων; Θυσιάζόμενοι, γινόμενοι ὑπόδειγμα τοῦ ποιμνίου; Ἡ κατακυριεύοντες καὶ ὑποδουλοῦντες τὸ Ποίμνιον; Ποίος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι ἀλάθης;

Γνωρίζομεν, ὅτι καὶ οἱ κορυφαῖοι ἀκόμῃ ἔπασαν εἰς σφάλματα. Ὁ θαυμάσιος Παῦλος ὁμολογεῖ ὅτι τοῦ «ἐδόθη σκόλωψ τῇ σαρκί, Ἄγγελος σατὰν ἵνα τὸν κολαφίῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρεται Κορινθ. ΙΒ' Κεφ. ΙΒ' 18—7». Ὁ Πέτρος, ὅτι «πρὸ τοῦ γὰρ ἔλθειν τινὰς ἀπὸ Ἰακώβου μετὰ τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν, ὅτε, δὲ ἦλθον ὑπέστειλε καὶ ἀφώρισεν ἑαυτὸν φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς (Γαλάτας κεφ. Β' στ' 11—15) καὶ ἕνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ Πέτρου νὰ φοβάτε τοὺς Χριστιανούς Ἰουδαίους καὶ νὰ ὑποκρίνηται ἐναντία τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὸν ἐπαρατήρησεν ὁ Παῦλος ἐμπροσθεν πάντων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀγαπημένος τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ὅταν τοῦ ἔπασεν ὁ κληρὸς νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν Ἀσίαν δαρέως ἐδέχθη τοῦτο, ἀναστενάξας ἐκ τρίτου ἐδάκρυσεν, καὶ δι' αὐτὸ ἐπιωρήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ τεσσαράκοντα ἡμερονύχτια εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Μέγας Συνναξαριστὴς μηνὸς 26 Σεπτεμβρίου. «Ἐφ' ὅσον καὶ οἱ Πρῶτοι Ἀπόστολοι δὲν ἦσαν ἀλάθητοι πῶς ὁ Πάπας ἐγίνε ἀλάθης; Ὁ καθεὶς ἅς τὸ ἐξηγήσῃ μόνος του.

Πρὸ ἡμερῶν ἤρχισεν ὁ διάλογος Ὁρθοδόξιας—Παπισμοῦ. Τί διάλογος θὰ εἶναι αὐτός; Ἐχομεν πείραν ἀπὸ τοὺς δύο προηγουμένους, τῆς Λυῶνος τῆς Γαλλίας ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τῷ 1274 καὶ τοῦ ἄλλου τῆς Φλωρεντίας ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου τῷ 1439. Ὅποίους ἐξευτελισμούς ὑπέστησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ οἱ ἐπιδιώξαντες Αὐτοκράτορες τὴν ἑνωσιν; Μὴ δυνηθέντες νὰ ἐπιβάλουν τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρ-

θοδοξίας εἰς τὸν Παπισμὸν, ἀλλὰ τουναντίον διαιρέσαντες τοὺς κατοίκους τοῦ Βυζαντίου εἰς δύο ἀντιμαχομένας παρατάξεις, καὶ μὲ τὸν διασπασμὸν αὐτὸν ἐγίναν ὑπαίτιοι τῆς ὑποδουλώσεως τοῦ Βυζαντίου εἰς τοὺς Τούρκους πού θὰ ἀποδεῖξομεν ἐν συνεχείᾳ ἀργότερον. Οἱ μετασχόντες τοῦ διαλόγου «Ὁρθόδοξοι» ἵνα μὴ πάθουν τὰ ἴδια καὶ χειρότερα τῶν προγενεστέρων ἅς μελετήσουν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κ. Παπαρηγοπούλου, τόμον δον.

Ἄς συγχωρηθῇ ἡ μὴ ὁλοκλήρωσις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ θέματος λόγῳ τοῦ ὀρεξαμένου ἀνησυχητικοῦ διαλόγου Ὁρθοδόξιας—Παπισμοῦ. Δηλοῦντες ὅτι ἀντιπασσόμενοι θέλομεν ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς ἀνεκτιμήτου καὶ Θεοιδρύτου Ὁρθοδόξιας εὐχαρίστως θυσιάζομενοι ὑπὲρ αὐτῆς.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἐορτῇ τῶν Ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου, ἀναγνώσας τὸν βίον των εἰς τὸν μέγαν Συνναξαριστὴν ΣΤ' τόμον Ἰουνίου, εἶδα ὅτι ὁ Πρωτοκορυφαῖος Πέτρος ἔκαμε ἀρχὴν χειροτονῶν Ἐπισκόπους τὸ πρῶτον εἰς τὴν πόλιν Καισάρειαν τὸν πρῶτον, καὶ ἀκολούθως διελθὼν πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ ἐκεῖ χειροτονῶν πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Ρώμην εἶχε χειροτονήσῃ δέκα ὀκτώ. Εἰς τὴν Ρώμην ἐχειροτόνησεν τὸν δέκατον ἑνατον Λῖνον ὀνόματι, ἐν συνεχείᾳ προχωρήσας εἰς Ἰσπανίαν ἐχειροτόνησεν ἕτερον, μεταβάς εἰς Καρχηδόνα τῆς Ἀφρικῆς ἄλλον, ἐν συνεχείᾳ μεταβάς εἰς Αἴγυπτον ἐχειροτόνησεν ἕνα εἰς Θηβαῖδα καὶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, ἀκόμῃ ἕναν εἰς Μιλάνον, καὶ τελευταῖον πού ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν Ρώμην εὐρὼν τεθνηκότα τὸν Λῖνον, ἐχειροτόνησεν τὸν συγγενὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος τὸν ἅγιον Κλήμεντα.

Ὡστε οἱ διάδοχοί του δὲν λογίζονται μόνον οἱ τῆς Ρώμης ἐπίσκοποι, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ἄλλων πόλεων ὁμοίως. Ἀλλὰ εἰς ἐκάστην ἐποχὴν πρῶτοι καὶ ἐξέχοντες ἀναδεικνύονται, ὅπως προαναφέραμεν οἱ ταπεινοὶ καὶ ἄξιοι, ὅχι ἐκεῖνοι πού ἐπιζητοῦν τὸ πρωτεῖον, ἀλλὰ οἱ μαρτυρούμενοι καὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνοι μᾶλλον πού παρὰ τὴν θέλησιν των ἐπιστρατευόμενοι καὶ παρακαλούμενοι, διὰ τὴν προηγουμένην ἁγίαν ζωὴν των.

Πόλις δὲ τιμωμένη καὶ ἐξέχουσα ἔνθα καὶ ἡ ἔδρα τοῦ καλυτέρου, τοῦ πρῶτου ἐν ἰσοῖς, ἡ Μητρόπολις πασῶν τῶν ἄλλων πόλεων, ἡ Πρῶτη καὶ καλύτερη δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Καθαγιασμένην Ἱερουσαλήμ. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ πέρνωμεν φῶς καὶ δύναμιν καὶ ζωὴν.

Ὁ Κύριός μας αὐτὴν ἐξέλεξε καὶ ἐπροτίμη-

Συνέβη πρίν ἀπό 704 χρόνια ἀλλά ἐπαναλαμβάνεται καί σήμερα ΟΡΘΟΔΟΞΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΕ ΣΚΕΨΟΥ - ΜΕΛΕΤΗΣΕ - ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ

«Επίσημον ἔγγραφον, τοῦ 1276 μ. Χ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ΖΩΓΡΑΦΟΥ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἱστορεῖ τὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Παντανάσσης Θεοτόκου».

Σύν ταῖς ἄλλαις θαυματουργοῖς εἰκόσι κέκτηται, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Μονὴ αὕτη, καί τὴν θαυμασίαν καὶ θαυματουργὸν ταύτην εἰκόνα τῆς Παντανάσσης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἡ θαυματουργία ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως.

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ Ἱερᾷ Μονῇ ὑπῆρχεν εἰς γέρων ἑνάρετος, ἐνασκούμενος ἐν τῷ Μοναστηριακῷ ἡμῶν ἀμπελῶνι, ὀνομαζομένῳ Χαίρων, ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ χάριν ἁγιασμοῦ καὶ προσκυνήσεως ταύτην τὴν τῆς Θεομήτορος πολύτιμον εἰκόνα, καθ' ἑκάστην θυμιῶν καὶ ἀναγινώσκων τοὺς χαιρετισμοὺς ἐξ ὧν καὶ ἡ εἰρή-

μένη τοποθεσία ἔλαβε τὴν ἐπὶ κλησὶν Χαίρων ἢ Χαίρωνον.

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν ἐφορμήσαντες κατὰ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐδάφους οἱ θεομίσητοι Λατινόφρονες, καὶ ὡς λύκοι ἐμμανεῖς ἐπιπαισόντες κακοποιεῖσαι αὐτό, αἰφνης ἐκ τῶν πλοίων αὐτῶν ἐξηλθον ἐν τῷ τῆς παραλίας ὄχθῳ, ὁ δὲ ἐν λόγῳ πρεσβύτερος ἡκουσεν φωνὴν ἐκ τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, προσευχόμενος ἐνώπιον Αὐτῆς, λέγουσαν αὐτῷ «Χαίρε καὶ σὺ γέρων, πλὴν φεῦγε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ, ὅπως μὴ σὲ εὕρῃ τὸ κακόν, δράμε ἐν τάχει καὶ κοινοποίησε τῇ Μονῇ ἵνα κλεισθῇσι. Ὑπάγε καὶ λέγε τοῖς ἀδελφοῖς ὅτι ἰδοὺ συνεβουλευθήσαν οἱ Θεοστυγεῖς Οὐνίται Παπισταὶ νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τοῦ ἐμοῦ κλήρου τούτου καὶ ἰδοὺ πλησίον εὐρίσκονται».

Ὁ δὲ γέρων προσπίπτων ἐδαφιαίως ἐνώπιον

σεν ἀρχὴν καὶ Πρώτην καὶ ἰδοὺ. Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ «καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπὸ Ἱερουσολύμων μὴ χωριζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου, ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐσσεσθαι μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτως τῆς γῆς. Πράξ. Ἀποστ. Κεφ. Α' στ. 4—8». Ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου μας, ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Προφήτου Μιχαίου παραγγέλλει: «Τόδε λέγει Κύριος, ἐκ Σιών ἐξελεύσεται Νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλὴμ. Καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον Λαῶν πολλῶν καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά ἕως μακρὰν. Ὅτι πάντες οἱ Λαοὶ πορεύσονται ἐκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα». Ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ πρωτοεγκατέστησαν οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφόθεον πρῶτον Ἐπίσκοπον τὸν ὁποῖον, ὁ ἐπίσης Ἐπίσκοπος Ρώμης ἅγιος Κλήρης ὀνομάζει Ἐπίσκοπον τῶν Ἐπισκόπων, δεικνύων ὑποτέλειαν τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων καὶ διαψεύδοντα τὸ πρωτεῖον Ρώμης τῶν σοφιστικῶν ἐφευρέσεων τῶν ἐπ' ἐσχάτων Παπῶν.

Οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλὴμ συνήρχοντο διὰ νὰ ἐπιλύουν ἀνακύπτοντα ζητήματα τῆς Ἐκ-

κλησίας, ἐκεῖ συνέταξαν τοὺς «85» κανόνες τῶν, καὶ συχνάκις ἐσυνάζοντο ἐκεῖ πρὸς ἐρπασμόν τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως ἀναφέρουν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Καὶ πολλὰ ἄλλα τεκμήρια ἀποδεικνύουν τρανότατα τὴν μοναδικὴν καὶ ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὡς Μητροπόλεως πασῶν τῶν ἄλλων πόλεων συστήθεισαν καὶ διαταχθεῖσαν ὡς Μητρόπολιν πασῶν τῶν ἄλλων ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ Ρώμη καὶ Κωνσταντινούπολις, ἦσαν πόλεις εὐνοούμεναι καὶ τιμώμεναι ὑπὸ Κοσμοκρατόρων ἰσχυρῶν δι' αὐτὸ καὶ ἡ εὖνοια καὶ προνόμια καὶ δόξα κοσμικὴ εἰς αὐτάς καὶ πρωτεία τῆς Ἐκκλησίας ἀνάρμοστα. Καιρὸς νὰ τιμηθῇ καὶ σεβασθῇ ἡ πηγὴ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Χριστιανικοῦ Κόσμου ἡ ἀρμόζουσα. Τῶν ἰθυνόντων αἱ πολυχρονίζουσαι ἀποσιωπήσεις ἢ ἀδράνεια καὶ ἀσάφια εἰς τὰς ὀρθοδόξους θέσεις μας. Ἐνθαρύνουν τοὺς ἐναντίους εἰς τὰ σοφιστικὰ ἀγαποφανῆ αἰσιοδοξιακὰ ρητορήματα, τῶν Παλαιολογοφρόνων Βεκοφρόνων πρὸς ἀποδυνάμωσιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ καὶ υποδούλωσιν ὄχι τοῦ σώματος, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς του εἰς τὸν διάβολον.

Ἄς γρηγορήσωμεν προσευχόμενοι. Ὁ Θεὸς βοηθός.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΡΩΣΙΣ

«Καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ παρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν...»

(Κατὰ Μάρκον γ' 5)

Υπάρχουν ΠΑΝΤΟΤΕ ὀριζόμενοι ἐνδείξεις διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων, τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ΘΕΟΣ ἐπέτρεψε νὰ

τῆς Θείας εἰκόνος λέγει αὐτῇ. — «Πῶς δύναμαι νὰ σὲ ἀφήσω ἐνταῦθα Πρασιτάτης μου;» Πάλιν δὲ ἐγένετο φωνὴ ἐκ τῆς εἰκόνος: «Μὴ μεριμνᾷς περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ὕπαγε ἐν τάχει καὶ ὅσοι μὲν δυνηθῶσι νὰ ὑποστώσιν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἵνα οὕτω λάβωσι τὸν ἀμάραντον στέφανον, καὶ τὸν ἐν οὐρανοῖς μισθόν, μενέτωσαν ἐν τῇ Μονῇ. Ὅσοι δὲ δειλοὶ ἐξελεθῶσιν παραχρήμα».

Τότε οὖν ἔδραμεν μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν Μονὴν ἀναγγεῖλαι τὰ ἐκ τῆς εἰκόνος προειρημένα. Ἀλλὰ ἡ μὲν Θεία εἰκὼν ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς καὶ προλαβοῦσα αὐτὸν ἦλθεν ἐν τῇ Μονῇ, δυνάμει ἀσάφω καὶ τρόπῳ ἀγνώστῳ, καὶ ἵστατο ἐπὶ τῶν πυλῶν τοῦ Μοναστηρίου. Ἐκεῖνος δὲ ταχέως ἐλθὼν ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἰδὼν τὴν Ἁγίαν εἰκόνα προλαβοῦσαν αὐτὸν μέγιστα ἐξίστατο, κηρύξας μετὰ φόβου τοῖς πᾶσιν τὴν ἀκουσθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἀποκάλυψιν. Οἱ δὲ Πατέρες ἰδόντες τὴν Ἁγίαν εἰκόνα ἄνω τῶν πυλῶν, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πανάχαρτον Αὐτοῦ Μητέρα, ἀκούσαντες τοιοῦτον παράδοξον θαῦμα παρὰ τοῦ γέροντος.

Καὶ οἱ μὲν ἀσθενέστεροι αὐτῶν ταχέως ἐκρύβησαν εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια. Εἴκοσι δὲ καὶ ἑξὲς Μοναχοί, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Καθηγούμενος, ἔμειναν εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐστάθησαν ἐντὸς τοῦ Πύργου, ἀναμένοντες τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν καὶ προσδοκῶντες τοὺς μαρτυρικοὺς στεφάνους. Ἐκάτην ζωντανὸν ὑπὸ τῶν Λατινοκρόνων Οἰκουμενιστῶν καὶ ἡγίασαν. Ἐορτάζουν εἰς τὰς 22 Σεπτεμβρίου. «Ὡς πυρίκαυστοι θυσίαι τῷ Κυρίῳ οἱ εἰκοσιῆς ὠράθησαν εἰκότως».

Ἡ αὐτὴ δὲ Ἱερὰ εἰκὼν μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς Μονῆς εὐρέθη ἐλάχιστα μόνον περικεκαπνισμένη, σῶα καὶ ἀβλαβής, διαφύλαχθεῖσα ἀπὸ τοῦ παμφάγου πυρός.

Ἐγένετο ἐν ἔτει 1276 μ. Χ.

συμβῇ μία ΦΡΙΚΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ.

Ὁ δαίμων, ὡς γνωστὸν, ὀνομάζεται καὶ Ἀντίδικος, διότι ΠΑΝΤΟΤΕ προσπαθεῖ νὰ στρέψῃ τὴν Ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐναντίον μας, παρουσιάζοντας ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΜΑΣ καὶ αἰτεῖ τὴν ἄδειαν νὰ μᾶς βασανίσῃ καὶ νὰ μᾶς φονεύσῃ λέγοντας: «Εἶναι δικοὶ μου, μὲ λατρεύουν διὰ νὰ κάνουν τὰ θελήματα τῆς σαρκός, ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των καὶ μὲ ὑποδέχονται μὲ τὴν ἁμαρτωλὴν, θορυβώδη Ἀμερικανικὴν μουσικὴν ἢ μὲ ΛΑΪΚΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ τραγουδῶντες ὅλα τὰ σισχρά τους πάθη, ΔΩΣΕ μου τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς βασανίσω καὶ νὰ τοὺς φονεύσω. Οὐδέποτε θὰ γίνωσι δικοὶ σου καὶ χίλια χρόνια ἂν ζήσουν εἰς τὴν γῆν. Ἐπαρώθησαν καὶ χαίρονται διὰ τὸ κακὸν τοῦ πλησίον των. Μὲ τὰς πονηράς καὶ ἀχαρακτήριστους πράξεις τους φανερώνουν ὅτι ΕἶΝΑΙ ΔΙΚΟΙ ΜΟΥ».

Εἶναι ἀδιανόητον δι' ἓνα δίκαιον ἄνθρωπον νὰ σπάξῃ τὰ πόδια τῶν ἀλόγων μὲ τὴν «βαριά» διὰ νὰ τὰ καπαστήσῃ ἄχρηστα καὶ κατάλληλα μόνον διὰ τὸ σφαγεῖον. Καὶ ὅμως σὴν σημερινὴν ἐποχὴν συνέβη καὶ αὐτό, διότι τὸ ΑΝΩΤΕΡΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΝ ἀποτελεῖ ἓνα μόνον κρῖνον μίας μακρᾶς ἀλυσίδας ΠΟΝΗΡΩΝ καὶ ΑΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ διὰ τῶν ὁποίων ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ ΣΑΦΩΣ ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ΘΕΟΣ θὰ ἐπιτρέψῃ, εἰς σύντομον χρονικὸν διάστημα, τὴν χρῆσιν τῶν ΜΕΣΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

Ἡ σαβούρα αὐτῇ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρέπει νὰ ἐκλείψῃ, διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ ἀναπνεύσουν οἱ εὐθεῖς καὶ ὅκακοι ἄνθρωποι. Πρέπει νὰ διαλυθῇ ἡ βλαβερὰ ΟΣΜΗ τῆς Κακίας, Πονηρίας, Ἀρσενικοκίτας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν συμπτωμάτων τῆς ΑΘΕΟΦΟΒΙΑΣ καὶ ΠΩΡΩΣΕΩΣ τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Ἡ σημερινὴ κοινωνία πρέπει νὰ ἀλλάξῃ ΔΟΜΗΝ καὶ θὰ ἀλλάξῃ Χάριτι ΧΡΙΣΤΟΥ διὰ πρσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου ΜΑΡΙΑΣ.

Ἡ μεθοδικὴ ὑπηρεσία τῆς ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ μᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ σχηματίσωμεν ΚΛΕΑΡΑΝ ΕΙΚΟΝΑ τῆς πορείας τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὸ ΚΑΛΟΝ καὶ τὸ ΚΑΚΟΝ.

Εἰς τὸν χώρον τῆς Ἑλλάδος παρατηροῦνται τὰ ἑξῆς:

Ἡ Πελοπόννησος παρουσιάζει ὀρεκτὰ ἡξήμενην ΑΝΟΜΙΑΝ, πλὴν ὅμως ἡ ἀντίδρασις τῶν

κατοίκων αυτής είναι ιδιόμορφος. Δηλαδή ΑΜΑΡΤΑΝΟΥΝ, αλλά μετά την πτώσιν των εἰς τὴν ἁμαρτίαν ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ Εἰς τὸν ΘΕΟΝ καὶ αἰτοῦν τὸ ἔλεός του. Ἡ σωτήρ αὕτη τακτική, ἡ ὁποία μᾶς διδάσκεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, καθιστᾷ αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ δεχθῶν τὸ ἔλεος τοῦ ΘΕΟΥ. Διὰ τῆς ἐνεργείας των αὐτῆς φανερώνουν ὅτι γνωρίζουν καλῶς ὅτι ὁ ΘΕΟΣ ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὅτι μόνον μετὰ τὴν βοήθειάν Του εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ κανεὶς ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ ΑἸΜΑΡΤΙΑΣ. Οἱ ὑπολοίποι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δὲν ἐφαρμόζουν τὴν ΟΡΘΗΝ αὐτὴν ΤΑΚΤΙΚΗΝ, ἀλλὰ λέγοντες — «Τώρα ἐμᾶς μᾶς πῆρε τὸ ποτάμι», — βαδίζουν σταθερὰ ΜΑΚΡΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, καὶ καθίστανται εὐκόλος λεία τῶν ἀνθρωποκτόνων δαιμόνων.

Ἰσχυράν ἐκπληξιν δοκιμάζει ὁ οἰοσάδιποτε Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ὅταν πληροφορεῖται ὅτι οἱ Παλαιότουρκοι, καίτοι Μωαμεθανοί, ἐθαύμαζον τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔλεγαν δι' ἡμᾶς τὰ ἑξῆς λίαν καταπληκτικά: «Ἐχετε πίστη λεπτὴ σὺν τρίχα, ἀλλὰ κοφτερὴ σὺν σπαθί». Λέγοντες λεπτὴ σὺν τὴν τρίχα πίστη, ἤθελαν νὰ παρουσιάσουν τὴν ἀκρίβειαν τῶν δογμάτων καὶ ἱερῶν κανόνων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τηροῦν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Μετὰ τὰς λέξεις κοφτερὴ σὺν σπαθί, δηλώνουν τὴν ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗΝ ΘΕΪΚΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν εἰς ὅλας τὰς μεταξὺ τῶν δύο λαῶν συγκρούσεις ὅταν οἱ Ἕλληνες εὐρίσκοντο ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ἠκολούθουν τὸ Πάτριον Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

Δὲν εἶναι ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος, ἡ ὑποχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰς τὴν ἐπίθεσιν τῶν Νεοτούρκων τοῦ Κεμάλ, διότι τότε ἀκριβῶς εἶχε προηγηθῇ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τῆς ὁποίας τὸ ἔτος 1920 ἐτέθησαν αἱ βάσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ εἰσῆλθον οἱ δαίμονες διὰ νὰ μᾶς βασανίζουν ἀδιαλείπτως μέχρι σήμερον.

Μετὰ τὸν μεγεθυντικὸν φακὸν τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, καὶ ἡ πρόσφατος παταγώδης ἀποτυχία τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὸ νὰ ἀπελευθερώσουν τοὺς ὁμήρους τῆς Πρεσβείας τῆς Τεχεράνης, διότι τότε μόνον θὰ γίνῃ πλήρως κατανοητὴ ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος.

Τὸ νέον καθεστὼς τῆς Περσίας ἀπηγόρευσε τὴν Ἀμερικανικὴν μουσικὴν καὶ ἐπανέφερε τὴν παλαιὰν ἐνδυμασίαν τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τώ-

ρα ντύνονται ὡς αἱ Ὁρθόδοξοι Μοναχαί. Κατηργήθησαν λοιπὸν, ΠΟΛΥ ΟΡΘΩΣ, τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ σκεπάσουν, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ προβάλλουν τὸ σῶμα τῶν γυναικῶν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν, μετὰ ἀποτελεσματὴν ΗΘΙΚΗΝ ΔΙΑΦΘΟΡΑΝ. Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὡς γνωστὸν, Ὁ ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, τὸ σεμνὸν αὐτὸ μέτρον ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ γείρῃ, ἔστω καὶ ὀλίγον, τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης τοῦ ΘΕΟΥ πρὸς τοὺς Πέρσας καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν προσπάθειαν τῶν ἁμαρτωλῶν Ἀμερικανῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν διέλυσαν μετὰ τὰ κόλπα των.

Ἐνας κακὸς Χριστιανὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώνησε: — «Τί κάνω Θεέ μου καὶ δὲν με βλέπεις;» καὶ ἦλθε φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσα: — «Τί θὰ πάθῃς καὶ δὲν τὸ ξέρεις».

— «Ὁ γὰρ θέλων Ζωὴν ἀγαπᾶν, καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ, καὶ χεῖλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον. Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιησάτω ἀγαθόν. Ζητήσάτω εἰρήνην, καὶ διωξάτω αὐτήν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέσιν αὐτῶν...» (Α' Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Πέτρου γ' 10—13).

Ὁ διὰ Πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου ΜΑΡΙΑΣ παρεχόμενος φωτισμὸς εἰς τοὺς θέλοντας νὰ σώσουν τὰς ἀθανάτους ψυχὰς των, εὐχόμεθα ὅπως ὁδηγήσῃ πάντας τοὺς ἀκολουθούντας τὸ Παπικὸν Νέον Ἡμερολόγιον ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, Παλαιοημερολογιτῶν, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, ὁπότε καὶ μόνον θὰ προφυλαχθοῦν ἐκ τῆς ἐπερχομένης φοβερᾶς ὀργῆς τοῦ ΘΕΟΥ, ἡ ὁποία στρέφεται κατὰ τῶν ἀσεβῶν τῆς γῆς ὡς καὶ πάντων τῶν αἰρετικῶν φρονούντων Χριστιανῶν.

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρεὶ τῇ 4.6.1980

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ μας ἐπιφύλασσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονόηποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»